

MEYERBEER, GIACOMO, CARRE, MICHEL, BARBIER, JULES

**Aflatsfesten i Ploërmel (Dinorah) : Op. i
3 a : Öfv. af E. Wallmark ; Musiken af G.
Meyerbeer.**

Alb. Bonnier
Stockholm
1870

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> eller boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

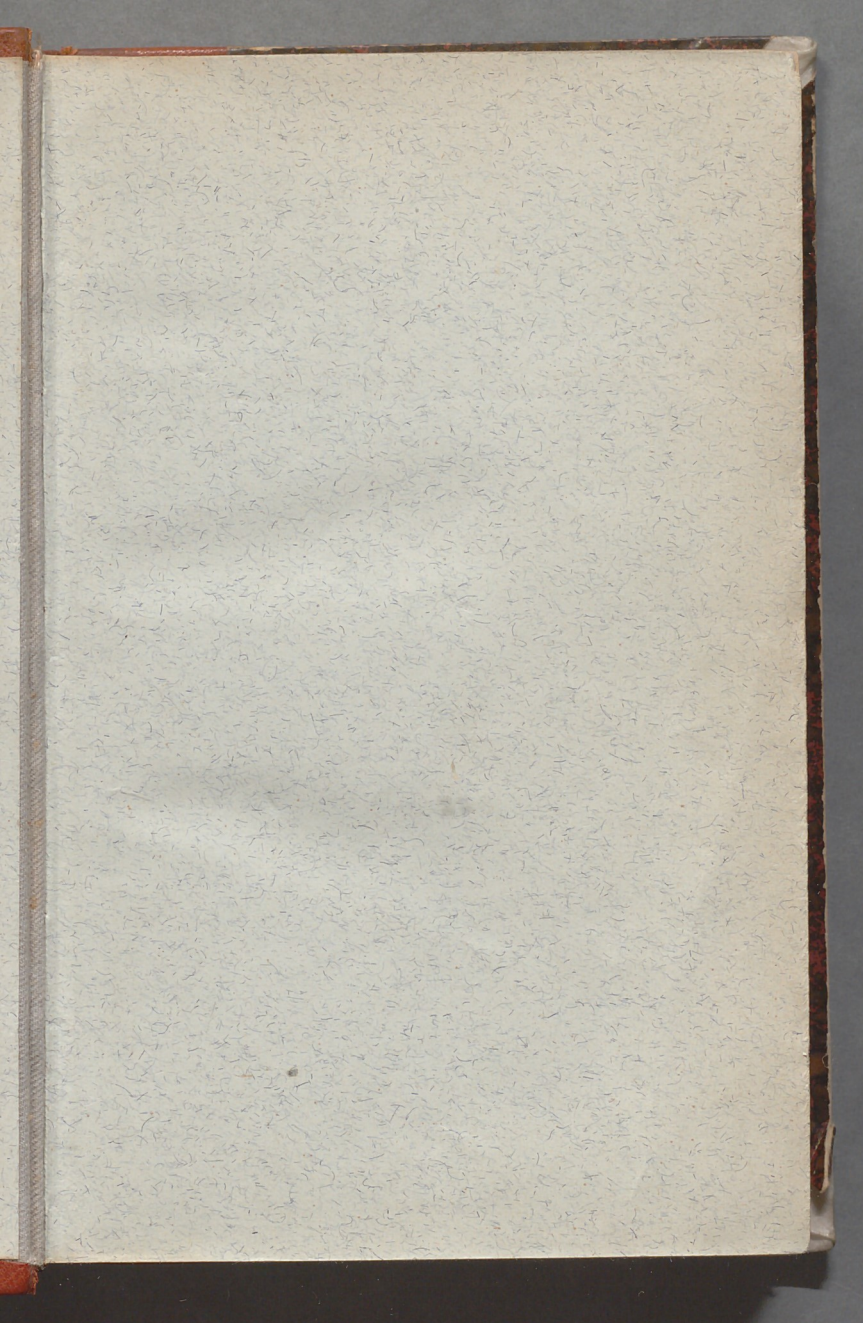

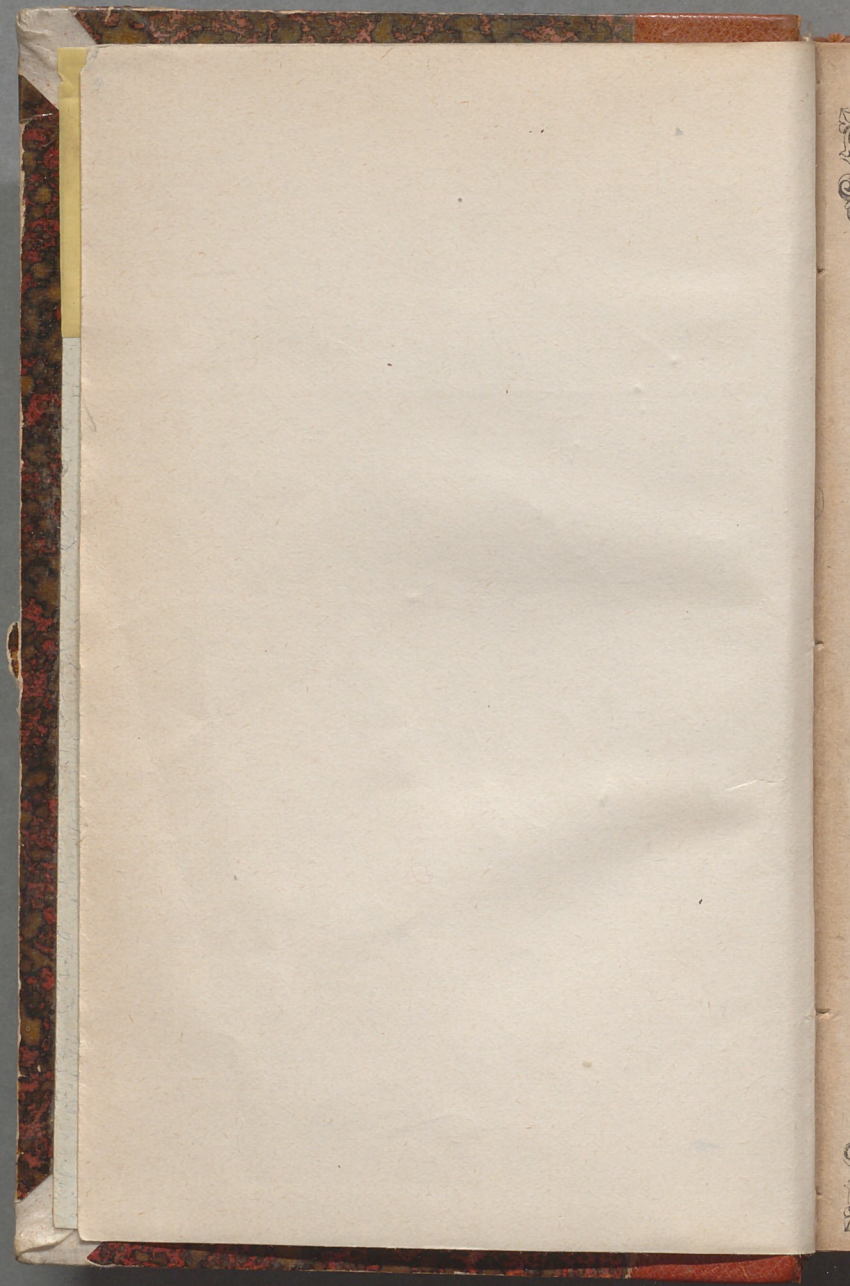
Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Vitt. Sv.

Dram.

saml.

AFLATSFESTEN I PLOËRMEL,
(DINORAH)

OPERA I TRE AKTER

AF

MICHEL CARRÉ och JULES BARBIER.

MUSIK AF

G. MEYERBEER.

ÖFVERSÄTTNING AF ERNST WALLMARK.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris: 50 öre.

1570

ALFATSESTEN I PIORRELL

(DIZORH)

OPERA I THE ARTEN

MICHEL CARRE och JULES BARBIER

ACT 2

ALFATSESTEN

OPERETTING AV ERNST WALLMARK

STOCKHOLM

ALBERT ROZINER BOKFÖR

Pris: 50 öre

AFLATSFESTEN I PLOËRMEL,

(DINORAH)

OPERA I TRE AKTER

AF

MICHEL CARRÉ och JULES BARBIER.

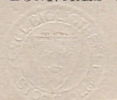
MUSIK AF

G. MEYERBEER.

ÖFVERSÄTTNING AF ERNST WALLMARK.

STOCKHOLM.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

PERSONER:

HOËL.

DINORAH.

CORENTIN, spelman.

LOÏC, }
CLAUDE, } bönder.

EN JÄGARE.

EN SKÖRDEMAN.

TVÄNNE HERDEGOSSAR.

TVÄNNE HERDINNOR.

BONDFOLK AF BEGGE KÖNEN.

(Scenen är i Bretagne).

STOCKHOLM.

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI, 1870.

Under **ouverturen** sjunges bakom ridån samma pilgrimssång som sedan förekommer i slutet af Tredje akten.

Första Akten.

Afton.

Theatern föreställer en vild trakt upplyst af den nedgående solens strålar. I ettan Coarentins koja, hvaraf det inre är synligt för åskådarne. Till höger dörren. I fonden ett lågt fönster. Till venster en gammal ländstol; skänkskåp och bord af omåladt trä. Flera hvarandra korsande gångstigar löpa längs med sidan af den bergkulle som beherrskar Coarentins hydda. Här och hvar spridda tufvor af ljung och några träd snedvridna af vinden. Vid horisonten breda strimmor af ljus.

Första scenen.

Introduktion.

(Getherdar gå öfver fonden af scenen och träffa samman med bondfolk som stiga utför kullen).

CHÖR.

Snart dagen är all
Och vinden känns kall.
Aftondaggen svalkar
Blomstrens späda kalkar,
Hvars doft mera ren
Sakta sprides hän,
Långt hän öfver heden!

HERDARNE.

Kom mina lam, kom getter, kom!
 Fort från dalen låt oss gå,
 Ty dernere re'n, troll och dvergar små
 Med hvarandra svänga lustigt om.

HERDINNOR (*inkomma*).

Gui-lon-la!
 Den branta stigen går
 Igenom täta snår.
 När hem vi skynda då,
 I bergen vidt omkring
 Pling, pling! Pling, pling!
 Gladt klinga gettrens bjellror små.

CHÖREN.

Snart dagen är all
 Och vinden känns kall.
 Aftondaggen svalkar
 Blomstrens späda kalkar,
 Hvars doft mera ren
 Sakta sprides hän
 Långt hän öfver heden.

(Chören aflägsnar sig; de sista tonerna af sången förklinga i fjerran. En vit get går öfver fonden och försvinner. Dinorah följer den i spåren, stannar och lyssnar. Hon är klädd såsom brud i den sedvanliga praktfulla Bretagnekostymen.)

Andra scenen.DINORAH. (*ropande*)

Bellah! Min get! Säg hvar är du?
 Göm dig ej mer så der!
 Jag redan trött att söka är.

(sorgset)

Mig en liten get tillhörde;
 Ack som snö hon var så vit.

(lyssnar och ser sig omkring)

Tyst, tyst! Jag tror jag henne hörde!

Det mörknar re'n, Bellah, kom hit!

Man tror oss galna bådadera;

Du vet ändå

Det är ej så —

De andras fröjd är ej för mera

Än den som oss tillkomma må.

(Närmar sig en tufva af högväxt ljung, som hon undersöker försigtigt)

Ah! Du är der! Ja jag dig ser.

Tyst, hon sofver!

Må min sång dig vagga i en ljuflig sömn!

1.

Sof min lilla

Sof så stilla,

Sof, min älskling, sof!

Sakta skakar vinden

Blommorna af linden

Sof, min älskling, sof!

Under skuggrik lund allen

Sorlar bäckens bölja ren,

Tyst sitt silfverband den spinner

Bort emellan blomstren rinner;

Än den ses — och än försvinner.

Sof min lilla,

Sof så stilla etc.

2.

Ack utan minsta hvila du

Sprungit nu

Vida kring öfver ljungen

Af hagtornssnår och törnen stungen.

Bellah! Min stackars Bellah!

Ack, mäster ulf skulle visst dig ej spara

Men jag är här, jag är här att dig försvara!

Ingen fruktan bär!

Din vän är här.

Sof min lilla,
Sof så stilla!
Slumra vid min sång!
Mer tyst, mer tyst, I foglar små
Att hennes sömn ej störas må,
Mer tyst, tyst! —

(Vinkar åt foglarna i träden att vara tysta, hvar efter hon smyger sig sakta bakom busksnåren och försvinner. Corentin synes nu högst upp på kullen. Han framskrider sakta i det han oroligt ser sig omkring åt alla håll allt under det han blåser i sin säckpipa. Man ser honom hastigt stiga utför den gångstig som leder till hans koja, försiktigt stiga in och stänga igen dörren.)

Tredje scenen.

CORENTIN *(ensam)*.

Nå, ändtligen ä' jag hemma hos mig och i skydd för alla varulftar, gastar och tomtebissar som husera i denna kusliga trakt! *(Ställer ifrån sig säckpipan.)* Att inte tala om ängsfrun som stryker omkring från den ena byn till den andra, klädd i full bruddrägt! Brr! Man säger till och med att hon går in genom fönsterna eller kryper ner genom skorsten; och när hon träffar på någon gosse, som hon tycker om, så tar hon honom i hand och tvingar honom att dansa tills han faller ner sten död. Herre Gud — om hon skulle få smak för mig! Jag ser tillräckligt bra ut för att falla henne på läppen! Hu! Bara jag tänker på't går det mig en kall rysning öfver ryggen. *(Aftonsolens ljus försvinner helt och hållet bakom molnen)* Det börjar på att bli alldeles mörkt — jag får lof att tända min lampa. *(Han slår eld)* Hade inte min salig onkel jemt för tre veckor sedan lemnat mig den här kojans i arf, så hade den nog fått stå i fred för mig alltid, det är säkert det. Der finns ännu en eller annan vrå,

dit jag ännu inte har vågat sticka min näsa midt på da'n till och med. (*talar till sitt elddon*) Men så tag då! — I alla fall ser det ut som den här socknen inte skulle vara så dålig för en säckpipsblåsare, eftersom min onkel lyckats samla ihop den der lilla påsen med silfverslantar som jag hittade bakom spiseln. Det var skada att gubben var så gammal. (*tänder eld på lampan*) Ah! Nu har jag då ljus igen. (*Hans skugga synes på väggen*) Åh, herre gud, hvad är det der? — Så'n tosing jag är! Det är ju min egen skugga! — (*Ser sig oroligt omkring åt alla sidor*). Det är för märkvärdigt att när jag tändt ljus är jag ofta mera rädd än när jag inte ser nån'ting alls (*sätter lampan på bordet*). Nå, jag är just inte heller så modig af mig. Se när det ligger i ens natur, då rår ingen meniska för'et (*sätter sig och betar bröd i en liten spilkum, som han håller mellan knäna*).

Kupletter.

1.

Så det är fördelt på denna jorden
Att en hvar har sin olika lott,
Mången är med mod begåfvad vorden;
Jag — jag hör till dem som intet fått.

Prägtiga rätter
Läckert vin
Ger åt den ena
Nöjder min;
En älskar späkning
Gråt och ve;
En vill blott dansa,
Sjunga, le.

Den är en hedersman, men en ann'
Gör bara tjufstreck bäst han kan
Så det är fördelt på denna jorden,
Att en hvar har sin olika lott etc.

Trefliga turar
 Finns också,
 Som gerna locka
 Flickor små
 Andra förakta
 Kärleks lust
 Pröfva då heldre
 Drufvans must.

En är mer foglig än ett lam
 En har för sed att slå sig fram
 Så det är fördelt på denna jorden
 Att en hvar har sin olika lott,
 Mången är med mod begåfvad vorden,
 Jag, jag hör till dem som intet fått.
 Men det mig ej bedröfva må,
 Ty lika bra mår jag ändå!

(Fönstret blåser hastigt upp)

Hvad nu då? Hvad är det? — Jaså, det är vind' som öppnar fönstret. *(slår igen fönstret med förargelse)* Min onkel kunde inte bestå sig fönsterluckor, gu'bevars — eller laga fönsterhakarna åtminstone. Så när hade jag trott att det var ängsfrun sjelf som steg in hos mig — och jag känner mig ännu riktigt illa till mods. Jag vet inte hur det är, men jag trifs inte riktigt bra i det här rucket. Om jag, innan jag äter min qvällsvard, skulle muntra opp mig litet med någon af mina lustiga låtar! *(tar sin säckpipa)* Det finns ingenting som förtar mig aptiten så mycket som räds-lan och ingenting som lifvar opp modet igen så bra som musiken.

(Han spelar en dansmelodi på sin säckpipa. Dinorah, som under tiden smugit fram till dörren lyssnande till tonerna och härmande dem, öppnar hastigt dörren och går in. Lampan slocknar af luftdraget.)

Fjerde scenen.

CORENTIN. DINORAH.

Duo.

DINORAH.

Gå på, gå på!

CORENTIN (*faller till marken af
förskräckelse*).

Hvem är der? – Jag är död!

DINORAH.

Blås än mera, kära vän,
Pipan blås med kinder röda!
Gerna, gerna skall du se'n
Få en kyss för all din möda.
Blås än mera, kära vän!

CORENTIN (*afsides*).

Ack det är förbi med mig
Det är trollens herrskarinna.
Ej hon lär förbarma sig,
Se hur hennes ögon brinna
Nu är det förbi med mig!

DINORAH.

Bröllop skall i morgon stånda,
Derför, gosse, blås än mer.

CORENTIN.

Alla helgon se min vända
Och af nåd förbarma er
Min skyddspatron, nu statt mig bi,
Gör mig från detta trollet fri!

DINORAH.

Blås en rondo!

CORENTIN.

Ja — en rondo!

DINORAH.

Skynda, skynda, blås en rondo!

CORENTIN (*för sig*).

Det är bäst att lyda här.

(Corentin blåser på sin säckpipa).

DINORAH.

Re'n i morgon blifver bröllopfesten:
(till Corentin)

Denna visan var ej bra

Mera glada vill jag ha.

En annan! *(otåligt)* en annan!CORENTIN (*förskräckt*).

En annan?

(för sig)

Om satan det täcktes behaga

Att trollet med snaraste taga!

Dock det bäst att lyda är.

(Blåser ånyo. Dinorah härmar sjungande melodien: hon hejdar honom efter några löpningar)

DINORAH.

En annan! *(otåligt)* En annan!CORENTIN (*afsides*).

En annan?

Den onde må hexan regera,

Men rättnu jag orkar ej mera;

Dock, det bäst att lyda är.

(blåser)

DINORAH.

Redan skördetid är när

Lust och gamman här och der

Luften fylls af glada sånger.

(till Corentin)

Blås ändå mer — allt hvad du kan —

Gå bara på! Tag nu en ann'! —

Än mer — mer — mer! Gå på, gå på!

CORENTIN (*förargad; afsides*).

Mer — mer! Gå på, gå på? —

Ej mina lungor mer förslå.

Ensemble.

DINORAH.

Blås än mera, kära vän,

Pipan blås med kinder röda etc.

CORENTIN.

Ack, det är förbi med mig,

Det är trollens herrskarinna etc.

(*Efter denna ensemble försöker Corentin smyga sin väg, men Dinorah springer efter och håller honom kvar. Hon tror sig igenkänna Hoël.*)

DINORAH.

Hvad ser jag? Hoël, det är du!

CORENTIN (*förvånad*).

Jag — Hoël?

DINORAH.

Så kom med mig till dansen nu?

CORENTIN (*afsides*).

O kunde jag en helvetsdans,

Jag skulle blåsa den med glans:

DINORAH (*tar Corentins hand och tvingar honom att dansa med sig under det hon sjunger*).

Ack, nöjet är kort;

Snart flyktar det bort

På luftiga vingar.

Nu hand uti hand

Med kinden i brand

Hopp, hopp

I hvirflande ringar.

Låt nu dansen gå

Hör på, hör på

Hur flöjten den klingar!

CORENTIN (*för sig, under det han dansar*).

Hexan till behag
Som en snurra jag
Mig i dansen svingar.
Med sin trolldom svår
Öfver mig hon rår
Och med våld mig tvingar.
Slutar hon ej snart
Med sin vilda fart,
Det mig döden bringar!

DINORAH (*befallande till Co-
rentin*).

Blås nu!

(*Corentin blåser. Dinorah härmar säckpipans melodi*)

DINORAH.

Ack, nöjet är kort,
Snart flyktar det bort etc.

(*med en hotande gest befäller hon Corentin att dansa*)

CORENTIN (*under det han dansar*).

Nej ingen menska kan stå ut
Att både blåsa, dansa, sjunga;
Jag säkert storkna lär till slut,
Finns ej mer väder i min lunga,
Jag redan ser herr Lucifer
Att ta min själ han färdig är!

(*Talar*) Nej — jag står inte ut längre. (*sjunker
ned i ländstolen*)

DINORAH (*slutar att dansa och
uttrycker att hon är trött*).

Ack, nu är jag blifven så trött!

(*lutar sig sakt intill hans axel*)
Hvad fröjd att få somna så sött,

Tjusad af drömmars villa!

Re'n mina ögon sluta sig.

CORENTIN (*i det han somnar*).

Det har ingen nöd
Jag är inte död!
Allt var blott en villa!

(*De insomna småningom båda två. Hoël, med en staf i handen, synes i fonden. Han ser sig omkring i trakten, blir varse Corentins koja, stiger hastigt ned utför den gångstig som leder dit och slår häftigt på porten. Corentin släpper sig sakta till golvet och gömmer sig bakom ländstolen. Dinorah reser sig hastigt upp, öppnar fönstret och springer ut. Under följande scen börjar det småningom dagas.*)

Femte scenen.

CORENTIN. HOËL.

HOËL (*utanför*). Holla! Fader Pierre! Öppna!

CORENTIN (*nedhukad bakom stolen*). Hvem ä' det som frågar efter fader Pierre?

HOËL. Se så, för tusan! Vill ni öppna då? (*slår in dörren med ett knytnäfsslag och går in*)

CORENTIN (*springer upp hastigt och ställer sig med ryggen mot muren*). Hjelp! Hjelp!

HOËL. Hvad skriker du efter, dummerjöns?

CORENTIN. Ursäkta mig, go'a herr djefvul, jag...

HOËL. Lugna dig — jag är inte den du tror.

CORENTIN. Hvem är ni då?

HOËL. En vän till fader Pierre. Är han inte hemma?

CORENTIN. Inte för ögonblicket.

HOËL. Hvar ä' han då?

CORENTIN. Jag kan inte så noga säga. Det är nu tre veckor se'n han blef begravnen.

HOËL. Han är således död!

CORENTIN. Jo — det slår in det.

HOËL (*under det han går af och an*). Hvad skall man nu göra? Jag hade just räknat på den gamla girigbuken för att få honom att först vidröra skatten. (*stampar förargad med foten*).

CORENTIN (*afsides*). Han ser inte riktigt belåten ut den der!

HOËL. Hvad säger du?

CORENTIN. Jag! — Jag säger ingenting, alldeles ingenting.

HOËL (*sätter sig*). Men det är så rätt, det! Hvem är du? Du måtte inte vara från den här orten, ty här känner jag alla?

CORENTIN. Nej, jag är Corentin, fader Pierres brorsson.

HOËL. Ja, jag påminner mig nu att han talat om en brorsson som bodde i Cornouailles.

CORENTIN. Precis. Jag kommer nyligen derifrån.

HOËL. Det är således du som ärfver gubben?

CORENTIN. Ja, ni ser... de fyra väggarne och det som är innanför dem — min onkel var minsann inte rik, stackars karl.

HOËL. Man sad' likväl att han plockat ihop en rätt vacker summa med att blåsa säckpipa.

CORENTIN. Det är bara nedrigt prat.

HOËL (*afsides*). Godt! Jag skulle kunna begagna mig af honom.

CORENTIN (*afsides*). Hvad är det han mumlar för något?

HOËL. Hör på! Den som var vän med onkeln kan också blifva det med brorssonen, icke sannt? (*räcker honom handen*)

CORENTIN (*misstroget*). Förstås — om ni så önskar, så . . .

HOËL. Skulle du misstro mig kanhända? Eller tar du mig för ett skogsrå efter du inte törs räcka mig din hand?

CORENTIN. Ja, ser ni . . . jag kan inte neka till att jag är lite uppskrämd ännu efter den der påhelsing-ningen jag nyss hade.

HOËL. Hvilken påhelsning?

CORENTIN (*hemlighetsfullt*). Tyst! Ängsfrun, som försvann i luften på mindre tid än som behöfs för att göra ett korstecken — och det just i samma ögonblick som ni klappade på dörren.

HOËL. Du har helt säkert drömt. Gastarne springa inte omkring förr än natten inbrutit och ängsfrun lär minsann inte göra sig besvär för en tocken stackare som du.

CORENTIN. Hvarför inte det då?

HOËL. Jo, för du är en riktig backhare.

CORENTIN. Jag har inte varit modig mer än en gång i mitt lif, och det var då man tvang mig att dricka mer än jag tålde, — men då fick jag så mycket stryk så att jag svor på att det inte skulle hända en gång till.

HOËL (*afsides*). Ah — det ger mig en idé! (*högt*) Jag beklagar det för din egen skuld, min gosse.

CORENTIN. Hur så?

HOËL. Emedan jag tänkte göra dig ett förslag som säkert inte skulle ha misshagat dig.

CORENTIN. Det kommer, derpå an det! — Om det gäller att förtjena en styfver — så har jag kanske mera mod än ni tror.

HOËL. Sää! Det är bra. Vi ska tala om saken medan vi äta vår qvällsvard.

CORENTIN. Vår qvällsvard?

HOËL. Jag förmodar att du inte har för vana att lägga dig fastande till sängs?

CORENTIN. Nej visst, men...

HOËL. Vi ha ännu ett par timmar på oss. Det är allt hvad som behöfs för att äta en bit och tömma några glas tillsammans.

CORENTIN. Det kan så vara det, men...

HOËL (*tar upp en silfverslant ur fickan*). Ser du här! Om din källare, och skänk äro läns så finns här för att skaffa ny proviant. Yvons krog ligger alldeles i närheten; spring dit och köp en butelj godt vin -- du kan vara tillbaka om ett ögonblick.

CORENTIN. Ett helt femfrancsstycke!

HOËL. Det sista af dem jag burit i min ficka under ett helt år. Men hvad är ett femfrancsstycke för den som i morgon skall kunna ösa louisd'orer med slef.

CORENTIN (*tar slanten*). Hvad i Guds namn säger ni?

HOËL. Gå, gå! Jag skall straxt berätta dig allt.

CORENTIN. Louisd'orer!...

HOËL (*knuffar honom i sidan*). Men så skynda då!...

CORENTIN. Var lugn! Jag skall inte låta er törsta för länge (*tar en korg och springer ut*).

Sjette scenen.

HOËL (*ensam*).

Jag har honom! Girigheten har redan kommit honom att glömma sin rädsla. Vinet skall göra det

öfriga. — Jaså! Fader Pierre är död! Det är ledsamt för hans brorsson, eftersom det nu blir han, som först kommer att röra vid skatten. Ack Dinorah! Det är för din skull jag önskat blifva rik, det är för din skull som denne man måste inlösa mitt lif med sitt eget. Ja, nu är ingen möjlighet att gå tillbaka. Denna natt skall afgöra mitt öde.

Aria.

O Magi, oförklarliga makt som mig bedårat har!
Du visar för min själ en hägring underbar.
Och af synen betagen dras mitt hjerta alltmer
Mot det okända djup som för min blick sig ter.

Kom att mig styrka gifva,
Lys mig på dunkel stig,
Kom att min tro upplifva

Och all fruktan förjaga från mig!
Gycklande dröm på dig vill jag tro,
O ja, jag vill följa dig!

Ack som ett ljus i natten
Mot mig den dolda skatten
Snart strålar i sin prakt.
Ja, ingen dödlig drömmer
Om allt det guld sig gömmer
I jordens djupa schakt!

Jag öfvergaf mitt hem att denna rikdom vinna,
Men såg dervid min fröjd allt mer och och mer försvinna.

Och sedan dess ej ro uti min själ jag har. —
Alltse'n ett år i långa nätter, långa dar
Jag hvar minut så tåligt räknat har
Och det gycklande hopp ännu min själ betar.
O magi, oförklarliga makt etc.

Tillsist, när timman slår, mig görs ej mer behof
Än sträcka ut min hand för att gripa mitt rof! —
Snart skall min blick berusad bli
Af juvelers prakt, rubiners féeri.

Guldmynt utan tal
 Får jag till mitt val.
 Allt tillhör mig från denna dag
 Och mäktigaste kung är ej så rik som jag!
 Nej, nej!
 Aek, blott för dig, för dig, du kära,
 Allt detta guld jag vill begära;
 Det kunde aldrig fröjda mig
 Fick jag ej skänka det åt dig.
 Snart skall min blick berusad bli etc.

I djupet ett fynd af silfver så hvitt
 Är mitt!
 Och smycke med konst af dvergarne smidt
 Är mitt!
 Juveler och gull
 Ur svartaste mull
 Fram lockar jag
 I ljusan dag!
 Ej finns en kung så rik som jag!
 Aek blott för dig du kära,
 Dessa skatter söker jag
 Och allt skall bli mitt från i dag!
 (*Corentin kommer tillbaka*)

Sjunde scenen.

HOËL. CORENTIN.

CORENTIN. Här ä' jag nu igen. Ni har väl inte väntat på mig allt för länge? — Se, det var några gossar derborta vid Yvons krog som språkade om aflatsfesten i morgon — och som inte ville släppa mig förr än jag lofvade att blåsa säckpipa för dem till dansen i morgon afton.

HOËL. Ja, det är sannt! I morgon är aflatsfesten i Ploërmel.

CORENTIN (*tar fram ur korgen och ställer på bordet tvänne buteljer och en skinka*). En ståtlig fest efter hvad man sagt.

HOËL. Den vackraste i hela trakten.

CORENTIN (*afsides*). Han begär inte att få tillbaka. (*dukar i ordning bordet*)

HOËL (*går fram till fönstret*). Nej se! Ser du der borta det der hvita huset vid ändan af den stora ängen der videbuskarna stå?

CORENTIN. Ja, jag vet — lilla förpaktargården.

HOËL. Just den — den har då blifvit uppbyggd ånyo. Just i morgon för ett år sedan stod den i ljusan låga.

CORENTIN (*likgiltigt*). Jaså (*fortfar med dukningen*).

HOËL. Der bodde min kärestas far. Redan före morgonrodnaden hade vi begifvit oss af i sällskap med våra vänner, sjungande psalmer och festhymner till Jungfru Marias ära. Jag förde Dinorah till kappellet, der man skulle viga oss så snart festen var förbi; helt oförmodadt uppkom ett förfärligt oväder, åskan slog ned i lilla förpaktargården och inom en timme hade alltsammans brunnit ned.

CORENTIN (*för sig*). Hvad har jag med det att göra? (*tänder lampan och ställer den på bordet*.)

HOËL (*närmar sig Corentin*). Du har inte varit länge här på orten, men kanhända har du mött någon gång en ung flicka med ljust hår och ögon så blå att man skulle kunna tro sig se himmelen deri. Det är Dinorah, — min trolofvade.

CORENTIN. Jaså! (*afsides*) Han begär inte att få tillbaka — kanske han inte vill ha ...

HOËL. Redan då vi som barn drefvo våra getter ut på bete älskade jag henne af hela min själ och drömde att jag skulle pryda henne med gull och granna kläder som en madonna. Längre fram köpte

jag för allt hvad jag under tre års tid kunnat förtjena ett halsband af koraller, som jag gaf henne till minne af dessa våra första drömmar. Och se'n, när hennes hem uppgått i lågor, stod jag på de ännu rykande ruinerna och tänkte att vi voro fattiga båda, och att jag blott med den yttersta möda skulle kunna förskaffa henne det nödvändigaste.

CORENTIN (*afsidet*). Om jag begriper hvarför han står och pratar om det der alltsammans för mig.

HOËL. Jag stampade i ett utbrott af harm på marken och utropade: "Och då finns likväl under den jord, på hvilken jag trampar, oräkneliga rikedomar, okända skatter, som för menniskoögon äro evigt fördolda i djupet!" — I samma ögonblick gick den gamle Tonyk hänskrattande förbi och i det han lade fingret på munnen gjorde han mig ett tecken att följa sig.

CORENTIN. Den gamle Tonyk?

HOËL. Ja, en genomslug sälle, som folket i orten kallar för trollkarl (*närmar sig bordet och låter Corentin sätta sig midt emot honom*). Han förde mig till grannen Yvons krog och der, sedan vi slagit oss ner så här vid ett bord, precis som du och jag (*slår i glaset medan han sätter sig*) fyllde han våra begge glas och sade: "Efter du tror på jordafynd, min son, så beror det bara på dig själf att förskaffa dig dem".

CORENTIN (*förvånad*). Åh!

HOËL. Skål!

CORENTIN. Skål! (*De dricka*.)

HOËL. "Kom med mig", fortsatte han med låg röst, "vi måste ge oss af redan i natt, lemna orten utan att säga farväl åt någon människa, gömma oss i det innersta af någon okänd bergsklyfta bland buskar och stenrösen — och om vi då, sedan ett helt år precis på dagen förflutit, icke vidrört någon människas hand, om våra ögon under tiden icke mött någon kvinnas blick, skall skatten tillhöra oss."

CORENTIN. Ocken skatt?

HOËL. En af de skatter som äro gömda under de svarta stenarne på heden och som dag och natt bevakas af gastar och troll, osynliga andar eller rysliga drakar med brinnande ögon.

CORENTIN. Huh då!

HOËL. I samma stund trodde jag mig se Dinorah framträda i en gyllene sky, i sida hvita kläder som ett helgon, alldeles såsom min barndoms fantasi drömt henne. "Du tänker på din fästmö", återtog den gamle Tonyk; "nåväl, visa att du älskar henne genom att göra henne rik."

CORENTIN. Och skatten?

HOËL (*slår i Corentins glas*). Dessa sista ord förjagade min tvekan. Jag gick till Perronick, skräddaren: "Se här", sade jag, i det jag smög i hans hand den smula penningar jag skrapat ihop för vår bosättning, "du skall lemna de här pengarne till Dinorahs far — till hjälp åt honom att ånyo uppbygga sitt nedbrunna hus. Säg min trolofvade att jag reser blott för att en gång kunna lyckliggöra henne — och bed henne vänta mig tillbaka vid nästa aflatsfest."

CORENTIN. Och skatten?

HOËL. Ännu samma afton voro vi i skogen vid Montfort (*Corentin gör en åtbörd af otålighet*). Der ha' vi lefvat ensamma under ett helt år, långt ifrån hvarje mensklig varelse, i sällskap blott med korpar och vargar.

CORENTIN (*för sig*). Så der ja! Nu kommer han också in på kapitlet om vargarna.

HOËL (*fyller glaset*). Men för tusan, min gosse, du tycks inte göra skäl för dig vid glaset. Det här hvita vinet är ju förträffligt. Smakar det dig inte?

CORENTIN (*dricker*). Jo visst, jo visst! — Men skatten?...

HOËL. Skatten är väl värd att vi bringa en hyllning åt gamle Tonyks minne! Frid med hans själ!...

CORENTIN. Huru! Han skulle då vara död?

HOËL (*stiger upp*). Den arme mannen kunde icke uthärda detta lif af försakelser och lidanden, han insjuknade häftigt och det är nu tre dagar sedan döden gjorde slut på hans qual; men innan han dog sade han till mig: "Jag ser det är himlens mening att du ensam skall draga nytta af min hemlighet; det är tid på att jag öfverlemnar den åt dig helt och hållet. När den utsatta dagen kommer skall du ta denna staf af valnöt, som har förmågan att drifva gastarna på flykten. Du blir snart varse en hvit get; det aflägsna ljudet af hennes magiska bjellra röjer för dig den väg du bör följa. Vid din fot skall du finna korsblomman, som skyddar dig från farorna, och nu kan du utan fruktan begifva dig till helvetesdalen. De svarta stenarne skola då resa sig upp omkring dig liksom spöken. Vid midnattsklockans sista slag skall du se på en af dem ett brinnande kors. Der är det!"

CORENTIN (*lyssnar med uppmärksamhet*). Der är det!

HOËL. "Men misstro djefvulens funder", tillade han; "andarne som bevaka skatten skola försöka att förvillia dig på vägen; hör icke på dem utan gå bara framåt!

"Om du ser din faders bleknade hamn
 Eller hör din moder ropa ditt namn,
 Om din käreasta sträcker dig sin famn
 Är det blott en syn, som dig gäckar och bedrar;
 Ja, ett bländverk blott, som hän på nattens vingar far.

(*Fonden af teatern sänkes småningom i mörker*)

CORENTIN (*stiger upp*). Och dvergarne, som bevaka skatten, tror ni att de släppa den ifrån sig?

HOËL. Tonyk har lärt mig den trollformel som förmår jaga dem på flykten.

CORENTIN (*darrande*). Och ni har väl inte glömt den?...

HOËL. Så här lyda orden:

”Viken undan gastar alla,
Som för skatten hållen vakt!
Jag vill den ur djupet kalla
Nu med trolldomsordens makt.
Midnattsklockan slår allre'n,
Korset flammar klart från sten.
Nu det guldet mig tillhör
Som mig rik och mächtig gör.”

CORENTIN. Säg om det för mig ännu en gång till!
(*Hoël uppläser ånyo orden. Corentin rabblar efter dem för att fästa dem i sitt minne.*)

CORENTIN. Alltså menar ni...

HOËL (*fattar hans arm*). Dagen är nu inne; jag har hittills gått utan att stanna. Den hvita geten har sprungit förbi mig — och nu... (*under dessa ord har Dinorah visat sig vid fönstret; hon inkastar en bukett vilda blommor i kojans, ger till ett skratt och försvinner.*)

CORENTIN (*hoppas baklänges ett steg*). Herre Jess'! Hvad ä' det?

HOËL (*tar upp buketten*). En bukett af röda korsblommor som en osynlig fé kastat för mina fötter under det jag talar vid dig.

CORENTIN. Jag slår vad att det är ängsfrun som går och stryker i trakten. Jag sa' er ju att hon hade ett godt öga till mig! Brr!

HOËL. Nåväl! Med denna staf af valnötstrå har du ingenting att frukta. Vill du följa mig?

CORENTIN. Hvad säger ni?

HOËL. Jag säger att jag vill göra för dig hvad gamle Tonyk ville göra för mig.

CORENTIN. Ni skulle vilja dela?

HOËL. Ja — om du följer mig.

CORENTIN. Men jag har inte som ni lefvat ett helt år i skogen vid Montfort i sällskap med korpar och vargar.

HOËL (*otåligt*). Det behöfs inte mer än att en af oss gonomgått profvet. Ännu en gång, ditt öde är i dina händer och du kan ännu i denna natt få se mera gull och ädla stenar omkring dig än som får rum i alla dina fickor!

CORENTIN. Vik bort, Satanas!

HOËL. Du tvekar?

CORENTIN (*afsides*). Jag undrar just hvarför han vill dela med mig?

HOËL. Nå, besluta dig! Det beror på dig sjelf att blifva rik i en handvändning!

Duo.

CORENTIN.

Är det sannt?

HOËL.

Fatta mod, skatten vi få!

(*Slår i vin åt honom.*)

CORENTIN.

Ni tror att skatten finnes?

HOËL.

Jag tror att skatten finnes.

CORENTIN.

Är det sannt?

HOËL.

Fatta mod, vi den få!

CORENTIN.

Jag knappt kan tro derpå.

HOËL.

Denna skatt — vi den få.

CORENTIN.

Och hälften deraf min skall blifva?

HOËL.

Det sanning är;

Jag skall med ed försäkran gifva

Om du begär!

Din hand!

CORENTIN (*darrande*).
Min hand? (*går till fönstret*)

HOËL.
Jag tror du darrar än!

CORENTIN (*tittar utåt*).
Ack, så hemsk är ju natten,
Så kuslig, så kuslig!

HOËL.
Vi finna nog vägen till skatten
Vid stjernhimmelns gnistrande brand!
Gif hit din hand!

CORENTIN (*teckande*).
Min hand!?

HOËL.
Jag tror du darrar än.

CORENTIN.
Ack, af nåd — dröj en stund,
Förrän vi gå — låt oss dricka en mund
En liten mund!

HOËL (*slår i glaset*).
Som du behagar!

CORENTIN (*för sig*).
Tyvärr, tyvärr jag finner
Att allt mitt mod försvinner!

(*Ensemble da capo.*)

(*Corentin tar buteljen och dricker ur återstoden deraf*)

CORENTIN (*lifvad*).
Välän! Jag redo är att följa!
Underbart lifvas mitt mod;
Nu är jag klar, ja nu är jag klar.

BÅDA.
Skyndom nu framåt
På vår lyckas stråt!

Låt oss ej förfära,
 Målet är oss nära.
 I den djupa dal
 Uti dvergars sal
 Gömmas skatter tusental.
 Välan, framåt!

(Det har blifvit fullkomlig natt. Fonden af teatern är alldeles mörk)

HOËL *(drar med sig Corentin).*

Välan, framåt!

CORENTIN.

Framåt!

(I samma ögonblick de ämna begifva sig ut ur kojan hörs på afstånd ljudet af en liten klocka)

CORENTIN. Ack, min Gud, — hvad är det jag hör?

HOËL. Det är den förtrollade geten, som skall visa oss vägen till skatten.

CORENTIN. Jag har inte en droppa blod kvar i ådrorna.

HOËL. Tyst, pultron! Låt oss höra från hvilken sida klockans ljud kommer?

(Man hör ända till slutet af trion klockans ljud, som småningom försvinner i fjerran)

DINORAH *(synes på kullen).* Det är ljudet af Bellahs klocka. — Äntligen får jag då fatt på dig!

Trio.

DINORAH *(på kullen).*

Den bjellrans klang som nu jag hör

Kan ingen villa vara.

Min get är der,

Det Bellah är.

Ack, må hon stanna bara!

CORENTIN (*förskrämd*).

Den bjellrans klang som nu jag hör
 Är säkert trolldom bara
 Och ingen lär
 Mig frälsa här
 Af alla helgons skara.

HOËL.

Den bjellrans klang som nu jag hör
 Kan ingen villa vara.
 Det geten är
 Som vittne bär
 Om skattens närhet bara.

(*till Corentin*)

Nu kom och låt oss gå.

CORENTIN (*rädd*).

Ni vill då redan gå?

DINORAH (*ropande efter geten*)

Min Bellah! Stanna då!

Tillsammans.

ALLA TRE.

Tyst, det är natt. Re'n skymningen
 De dystra skuggor breder.
 Ack, lilla klocka, klinga än,
 Du mig på vägen leder.

DINORAH.

Och så, i smyg, bäst hon står still
 Jag henne öfverraska vill.
 Genom den dunkla skogen
 Följer jag henne trogen.

CORENTIN.

Jag gerna bort mig smyga vill
 Men har ej heller mod dertill;
 Genom den dunkla skogen
 Måste jag följa trogen!

HOËL.

När klockan hörs, helt tyst och still
Dit bort, dit bort jag smyga vill

(till Corentin)

Nu genom dunkla skogen
Följ mig som skuggan trogen!

(Ensemble da capo)

Den bjellrans klang som nu jag hör etc.
(Efter denna ensemble höres åskan mullra på afstånd)

ALLA.

Hvad dyster natt!
Af qvällens vind mitt blod förfryser
Och mitt hjerta ryser.
Ångest och skräck gripa min själ!

DINORAH.

Lyssna jag må!
Tyckes mig så
Som om klockan jag hör.
Bellah, min skatt,
Fast det är natt
Ljudet ändå mig till dig förer.

CORENTIN.

Bäfv jag må
Kan ej förstå
Hvad mitt hjerta upprörer.
Ångest och skräck
Nu har mig fatt.
Skall jag väl gå dit han mig förer?

HOËL.

Lyssna jag må
Tyckes mig så
Som om klockan jag hör.

(till Corentin)

Re'n denna natt
 Ha' vi vår skatt.
 Följ blott den väg jag dig förer!

DINORAH.

Ack, dröj, Bellah! min get så kär
 Jag är dig när. :||:

HOËL (*till Corentin*).

Den rätta stund nu inne är.
 Så skyndom gladt
 Den gömda skatt
 Att söka här!

CORENTIN.

För vårt besök jag fruktan bär
 Nej, nej! Nej, nej
 Jag vågar ej
 Det vådligt är!

(*faller ned på knä*)

J, alla helgon, hjälp mig här!
 Sanct Nicolas, Sanct Adalbert,
 Sanct Valentin,
 Sanct Corentin,
 Sanct Nicolas,
 Sanct Babylas,
 Sanct Adalbert,
 Sanct Rigobert!

Gud vet hur detta sluta lär!
 Mig alla helgon hjelpe här!

(*Hoël tvingar Corentin att följa sig. Dinorah
 försvinner ibland buskarne. Ridån faller*)

Andra Akten.

Natten.

Första Tablån.

(Theatern föreställer en björkskog i månbelysning.)

Första scenen.

Chör af BONDFOLK, VEDHUGGARE m. fl.

MÄNNERNA.

Ack hvad smak ljuf och fin
Har ej Yvons äppelvin!
Tralalala!

QVINNORNA.

I morgon blir här ståt och bång
Och dig, ding, dong,
En herrlig fest med spel och sång
Och då får yxan hvila.
Stäm opp och sjung:
Tralala, ding dong etc.
(*De aflägsna sig*)

Andra scenen.

LOÏC. CLAUDE.

Loïc (*med en lykta i handen*). Hör på, ni der-
borta! Kan ni inte vänta på mig. (*kommer in åtföljd
af Claude*) Jaså! De ä' redan långt borta. God natt

på er då! Vi träffas i morgon (*vänder sig till Claude*). Jag känner alldeles ingen lust att springa fatt dem; — mina ben ä' i afton inte en bit bättre än edra, pappa Claude. Och jag tror min själ att ni narrat mig att dricka ett glas för mycket.

CLAUDE (*nästan sofvande*). Bättre att få för mycket än att inte få nog! —

LOÏC. Det är alldeles min åsigt, mäster Claude, men jag gjorde ändå dumt i att fördröja mig med er derborta vid krogen. Jag hade lofvat att föra hem token till gården igen, och nu är det redan alldeles mörkt, så tusan vet hvar man nu skall få tag på henne igen.

CLAUDE. Ja — jag vet det inte mer än du.

LOÏC. Ett galet infall också att hon jemt skall vara ute om nätterna.

CLAUDE. Ja nog är det bättre att ligga och sofva alltid! (*gäspar*) Ä-äh!

LOÏC. Det tycker jag också, mäster Claude — men det är nästan omöjligt att hålla henne inestängd, vet jag. Hvad det än ä' för väder så måste vi öppna porten åt henne om morgnarna och så bär det af med henne till skogs — och der håller hon till hela dagen. Många nätter till och med sofver hon heldre under bar himmel än hon ger sig af hem. Det är just för att förekomma tocket som jag ibland springer ut och söker efter henne i backarna — eftersom jag ä' liksom lite slägt med henne förstås. — Det ä' för rasande med de här fjolliga, mäster Claude, att de inte alls ha' något förstånd.

CLAUDE. Ja, ä' de inte.

LOÏC. Men man får lof att ha medlidande med dem och tålmod, ser ni. Den stackars flickan är allt att beklaga eftersom hon fått en skruf lös på det der viset — och det bara för att man sad' henne att hennes fästman rest bort och aldrig skulle återkomma utan skulle gifta sig med en annan flicka, skam till

sägandes. Det var ändå Perronnick, skräddaren, som hittade på det der för att kureras hennes kärlek och för att bli emottagen som friare i stället för Hoël. Men hon blef heldre tokig än hon tog honom — och det gjorde hon mycket rätt i, eller hur, mästare Claude?

CLAUDE. Jo visst.

LOÏC. Hvem vet? Hoël kan en vacker dag komma tillbaka — och jag har mina funderingar att det inte var utan sina skäl som han gaf sig härifrån i sällskap med gamle Tonyk, skattgräfvaren, ni vet. Men om han också kommer hem med fickorna fulla, så inte blir det hans pengar, som skaffar den stackars flickan igen sitt förstånd.

CLAUDE. Nej då!

LOÏC. Och pengarne gör inte lyckan, icke sannt, mästare Claude? — Men, gud förlåte mig, tror jag inte ni står rak lång och sofver. Se här — tag min arm och låt oss knalla oss i väg. Det blir knapp tid för oss att hinna hem innan regnet kommer. Om tokan är ute på marken så får hon se sig om. Vår Herre hjälper henne nog i alla fall; — jag föreställer mig att Han tar i sin synnerliga vård alla dem som äro klena till sitt förstånd.

CLAUDE (*tar hans arm*). Det är en föreställning, som bör vara ganska lugnande för dig, Loïc!

LOÏC. Jaså, ni vaknar igen, bara för att få det nöjet att säga mig otidigheter? (*de sätta sig i gång*)

CLAUDE. Ja, ser du — vinet gör dig pratsam och mig knipslug. —

LOÏC. Nå sjutton — då borde ni allt dricka ofta, mästare Claude (*de aflägsna sig samspråkande*).

Tredje scenen.

DINORAH (*ensam. Hon inkommer springande*).

Jag är här, jag är här

Hoël skulle vänta mig här!

(*ser sig omkring*)

Dock nej — jag ingen varse blifver —
Blott mörka natten mig omgifver.

(nedfaller sorgsen på en sten)

Ack, hvarför af en tår begjutes kinden väl?
Hvilken sorg väcks på nytt i min tröstlösa själ?

Romans.

1.

(Med dyster melankoli.)

En gammal spåman vår förleden
Mig sade när jag handen gaf,
"Du stackars blomma uppå heden,
Snart skall dig stormen bryta af",
Ack snart!

2.

I häcken der en liten siska
Sig gömmer under skuggan sval,
Och suckande hon höres hviska:
"Tro icke kärleks fagra tal,
Tro det ej!"

(talar)

Gud, hvad denna natt är lång — och huru dagen
dröjer! — Hur sorgligt att i mörkret vara så allena!
— *(en strimma af månskenet faller på henne och gör
hennes skugga synlig på marken)* Ah! Se nu är dag
igen — jag är ej mera ensam! — Min trogna vän
har kommit åter! *(helsar på sin skugga; sjunger)*
God dag!

(talar)

Du kommer för att jag skall lära dig hur du i
morgon sjunga bör och dansa. — J morgon på mitt
bröllop med Hoël? Ej sannt! —

(sjunger)

Nu uppmärksam var denna gång,
Ty jag vill dig lära båd' dans och sång

Aria.

Du lätta skugga som kring mig svingar
O fly mig ej,

Nej, nej, nej!

Hur mycken glädje min själ du bringar
Du anar ej,

Nej, nej, nej!

Dröj vid min sida,

Jag skulle lida

Om jag blef skiljd långt från dig.

Ack, dröj qvar, dröj qvar hos mig!

(dansar med skuggan; stannar)

Ack hvarje morgon möter jag dig!

(dansar åter men stannar under sångreplikerna)

Kom nu och dansa, dansa med mig!

Du nog det ser

Mot dig jag ler.

Att roa dig jag sjunga må;

Sjung med också!

Hör noga på!

(vänder sig till skuggan)

(talar) Hör på nu mycket noga! *(sjunger)*

Ah! — Gif svar!

(härmar samma motiv pianissimo; i den föreställning att det är skuggan som svarar henne)

Rätt bra!

(På samma sätt flere gånger, hvarefter hon återtager arians första motiv:)

Du lätta skugga som kring mig svingar etc.

(knäfaller på marken liksom för att samtala med skuggan)

Vet du väl att Hoël mig älskar,

Och att än i denna dag

Hymens ljufva band

Knytes mellan oss

Genom Herrans hand!

Vet du det! —

(Ett moln går öfver månen, skuggan försvinner)

Se -- nu är du borta;

Huru det förstå?

När med dig jag talar

Hvarför flyr du så!

(söker efter skuggan; med klagande röst)

Ack, ensam jag blifver —

Och bort flyr min vän.

Du mig öfvergifver

O kom — kom igen!

(Molnet går bort; skuggan synes ånyo)

Ha! Der är du!

(hotar med fingret)

Du stygga — hur kan du mig fly?

Arians första motiv D. C.)

Du lätta skugga som kring mig singlar etc.

(Dinorah springer ut men vänder sig hastigt om, i det hon inbillar sig se Hoël; talar) Ah — se der är Hoël! — (till skuggan) Gif mig din arm och låt oss gå! (till Hoël som hon tror sig se bredvid sig)

Kom, min dyre vän! kom hör klockan ljuder! —

Våra vänner oss vänta —

Det är i dag den helga aflatsfest!

O ser du — cortégen redan nalkas,

Ser du — den tar vägen till kapellet,

(gör korstecknet)

Der vigseln man förrätta skall!

Hvad jag är stolt att vid din sida gå;

Se hur man oss betraktar!

(åskan höres på afstånd; jörskräckt)

Men säg, Hoël — hvi himlen är så svart?

Hör åskan börjar mullra! — Men hvad gör det?

Må gerna stormen kring oss rasa
Blott kärleken i våra hjertan bor!
Kom, min dyre vän
Kom nu, till kyrkan kom! —

(Hon gör korstecknet och aflägsnar sig långsamt liksom om hon förde någon vid handen. Natten blir allt mörkare och åskan närmar sig alltmera. Dekorationen förändras hastigt).

Andra Tablån.

Theatern föreställer en öde lågslätt som sträcker sig så långt ögat kan nå, ända ut emot hafvet. Här och der stora druidstenar. I fonden en halvög eller dalsänkning öfver hvilken ett kullslaget träd tjänar såsom spång. Längre bort synes en vidsträckt damm omgifven af videbuskar. Vattnet hålles stängdt inom slussportar för att hindra slättens öfversvämning. Det är mörk natt. Några blixtrar upplysa horisonten. Stark blåst. Himlen betäckes af mörka moln.

Fjerde scenen.

HOËL. CORENTIN.

(Hoël framskrider hållande trollstafven framför sig. Corentin följer honom försigtigt).

HOËL. Ja — här är den klyfta, som den gamle Tonyk beskrifvit för mig.

CORENTIN. Ni måste då ha riktiga uggleögon, för jag ser då aldrig ett qvitt.

HOËL. Följ mig bara, steg för steg!

CORENTIN. Fasligt dumt att vi inte tagit med oss en lykta.

HOËL. Ljuset af blixtarne är dig då icke nog?

CORENTIN. Jag — jag skulle ha tyckt mera om en lykta. Se så svart himmelen blir.

HOËL. Man skulle tro att det blir ett likadant väder som vid aflatsfesten förledet år, fast det då bröt ut på morgonen.

CORENTIN. Så der ja! Nu regnar det!

HOËL. Är du rädd för att bli våt då?

CORENTIN. Nej, men tänk om fördämningen skulle gå sönder derborta! Man har sagt mig att det har hänt en gång förr?

HOËL. Nå, än se'n då! Vi skulle bli dränkta precis som den der stackars gossen från Ploërmel som störtfloden drog med sig med häst och allt ända in i dalsänkningen der framför oss.

CORENTIN. Bevare oss väl! Det låter tröstande! *(man hör från en landtkyrka i närheten klockan slå)* Hör ni! *(klockans ljud förklingar i fjerran efter de första slagen)*

HOËL. Elfva!

CORENTIN. Och ni säger att det är klockan tolf som det brinnande korset visar sig?

HOËL. Ja — och det försvinner först i dagbräckningen. Om vi denna natt låta tillfället gå oss ur händerna är skatten förlorad för oss.

CORENTIN. Och man behöfver bara röra vid stenen, säger ni?

HOËL. Ja — den skall ge vika af sig sjelf.

CORENTIN. Och hvar ska' vi få se det der eldkorset?

HOËL. Aldra nederst i dalsänkningen, på andra sidan om spången, som du ser derborta.

CORENTIN *(pekar på det kullslagna trädet)*. Ni tänker då gå öfver den der?

HOËL. Ja visst! Tonyk har sagt mig att det ej finns någon gångstig annat än på andra sidan.

CORENTIN. Jag skall säga att den ser mig just inte ut att vara säker, den der spången. —

HOËL. Sää — du skulle då heldre kasta dig hufvudstupa ner i afgrunden.

CORENTIN. Nej, jag skulle heldre se att jag stannat hemma hos mig!

HOËL. Nå — om din mesaktighet kommer på dig igen för hvartenda steg du tar, så är det så godt att du låter skatten ligga. Jag kan nog gå och ta den ensam.

CORENTIN. Nå nå — vänta litet då: Man kan väl få språka litet, vet jag! — Ja, bara jag tänker på att skatten ä' der, får jag ett alldeles obegripligt mod — bara sjelfva ordet *en skatt* skulle få mig att rusa ända in i blåkulla.

HOËL. Välan — låt oss gå då!

CORENTIN. Redan?

HOËL. Jag vill uppsöka den gångstig som leder till djupet af dalen.

CORENTIN. Kanske jag är er tillinders i nedgåendet?

HOËL (*lemnar honom stafven*). Kruka — du kan vänta på mig här så länge.

CORENTIN. Ni ä' väl riktigt säker på att med den här stafven jag inte löper någon fara?

HOËL. Med den är du fullkomligt säker! —

CORENTIN. Kanske det vore så godt att jag gick med er?

HOËL. För fan! Kom med eller stanna kvar! Men besluta dig en gång!

CORENTIN. Ni tror kanske jag är rädd? Gå ni! Jag rör mig inte ur stället! — Men ni kan ropa på mig då och då — så att jag kan vara trygg att ingenting händer er åtminstone! —

HOËL (*på spången*). Var lugn!

CORENTIN (*följer honom med ögonen*). Akta, så ni inte slår omkull på trädstubbarna! — Se der är han

på spången! — Han darrar inte! — Nu är han öfver!
 Det är ändå en god sak att ha courage! (*Hoël försvinner*)

Femte scenen.

CORENTIN (*ensam*).

Om jag visste hur jag nu klokast skulle bära mig
 åt! Jo! Jag skall låta honom gå framför mig — det
 blir det bästa! (*man hör vindens hvinande i träden*)
 Hvad är det? Jag tyckte jag hörde något. — Nej, det
 är vinden! Toekna der skatter borde finnas bara vid
 bebodda ställen! — Hjelp! (*blir varse på marken ett
 föremål som fallit på hans hufvud*) Hvad jag är dum
 — det var bara en kastanje! — Det går en rysning
 öfver mig för hvart steg jag tar.

Kupletter.

1.

Min gud, min gud! Jag är så rädd för allt.

Hu, hu, hu hu! Här är så grufligt kallt!

Af köld och skräck är stel min blod

Hu, hu, hu, hu!

Jag sjunga vill att ge mig litet mod.

Januari, Februar'

Mars, April, och Maj så klar,

Juni, Juli och August

Med Oktober och September

Och November och December

Fylla hela året just!

(*ser sig förskräckt omkring*)

Hu, hu, hu, hu!

Min gud, min gud! jag är så rädd etc.

2.

Ett, två, tre, fyr, fem, sex, sju

Vi till himlen komma ju.

Fader, Son och Helge and
Skona oss från afgrunds brand,
Och Sancte Pehr — oss tar i hand!

Jag sjunger allt hvad jag förmår,
Men räddslan ändå ej förgår!

Hu, hu, hu, hu!

Min gud, min gud jag är så rädd etc.

(Blir varse Dinorah, som hoppar ned till honom öfver klipporna. Hon är inhöljd i en lång mörkbrun kappa med kapuschong). Hvad nu! Hvad är det jag ser? (håller emot henne stafven som han har i handen).

Sjette scenen.

CORENTIN. DINORAH.

CORENTIN. Aek min gud — nu kommer jag inte ihåg den andres ord! Viken undan! — Midnattsklockan — flammar! (*känner igen Dinorah som närmat sig honom*) Åh, herre gud, det är ängsfrun! Nu är det rakt slut med mig! (*tappar stafven och kastar sig på knä*)

DINORAH. Jaså, det är du som blåser säckpipa?

CORENTIN. Hon känner igen mig.

DINORAH. Hvad gör du här? Du har kommit till bröllopet kan jag tro.

CORENTIN. Nu ä' vi der igen?

DINORAH. Aek, du vet då icke att här inte blir något bröllop — och inte någon dans. Jag har hvar-enda dag gått bort till kapellet för att se om han var der, men han har ännu icke återkommit!

CORENTIN (*lyfter upp hufvudet*). Hvad är det hon säger?

DINORAH. Är det du som heter Perronnick? Ja, jag känner igen din illsluga min. Hvad vill du mig? Hur kan du våga att älska mig? Tala väl ugglorna

om kärlek med dufvorna? Bästa beviset på att jag inte är galen är det att jag inte vill vara din hustru. Försvinn härifrån, säger jag — du är både ful, dum och elak! Försvinn!...

CORENTIN. Men du skulle då inte vara...

DINORAH. Jag är den lyckligaste flicka i hela bygden, eftersom jag är hans fästmö — men det skall du inte tala om för någon — det är med min lycka som med fogeln — vid minsta ljud flyger den bort!

CORENTIN (*stiger upp*). Ack, så'n dummerjöns jag är — hvar hade jag tankarne — det är ingen annan än fjollan, vet jag!

DINORAH. Fjollan!

CORENTIN. Jag kommer nu ihåg att man har talat om dig! En stackars flicka som blifvit tokig af kärlek! Du har blifvit tokig af kärlek, du! Icke sannt — Du ser nu att jag känner dig. Och jag som tog dig för ängsfrun! Du kan smickra dig med att du har skrämt mig kapitalt.

DINORAH. Tyst!

CORENTIN. Hvad är det?

DINORAH. Der — hålvägen!

CORENTIN. Nå!

DINORAH. Ljudet af en sten som föll! (*drar sig till fonden af scenen*)

CORENTIN. Hvad för något? Skulle han kanske funnit skatten utan mig?

DINORAH (*framskrider med fast blick och handen utsträckt*). Skatten! Skatten!

(*sjunger*)

Sången ödet tyder!

Hotande det lyder:

"Ve hvar dödlig som

"Skatten nalkas vill!

"Förr'n ett år är om

"Han hör grafven till!...

CORENTIN (*talar*). Hvad för något! Hvad är det hon sjunger! — Den der visan känner jag igen.

DINORAH (*slår Corentin på axeln*).

"Afgrundsandar rufva
"Öfver skattfylld grufva.
"Den, hvars djerfva hand
"Först vid guldet rör,
"Inom året dör!"...

CORENTIN. Barmhertige Gud! Är det ett tecken från himmelen! — Det är samma visa som min mor-mor sjöng, när jag var litet barn!...

BÅDA (*återtaga*).

"Den, hvars djerfva hand
"Först vid guldet rör,
"Inom året dör!"...

(*Dinorah aflägsnar sig långsamt utan att fästa afseende vid Corentin och försvinner bakom klipporna*)

CORENTIN. Den skurken! Det var således der-före som han föreslog mig att dela rofvet! (*blir varse Hoël som åter synes i fonden*) Der är han! (*Hoël går öfver spången*) Jaså! Du vill att jag skall vara den förste som rör vid skatten! Jo, då skulle jag just ställa till det vackert åt mig!...

Sjunde scenen.

HOËL. CORENTIN.

HOËL. Är du der?

CORENTIN. Ja.

HOËL. Det är bra! Du ser att djefvulsbryggan inte är så svår att gå öfver som du trodde. Gångstigen är inte heller farligare, den. Låt oss nu komma öfverens om hur vi bäst ska' gripa verket an! —

CORENTIN. Kör för det! (*afsides*) Jag ska' nog veta att stämma i bäcken innan det kommer i än.

Duo.

HOËL.

När timman höres slå
Straxt en utaf oss två
I dälden stiger ner.

CORENTIN (*upprepar ironiskt Hoëls ord*).

I dälden stiger ner.

HOËL.

När stafven då han svingar
Till flykt han alla gastar tvingar.

CORENTIN (*ironiskt*).

Han alla gastar tvingar.

HOËL.

Och samma stund i ljusa ringar
Af flammor för hans blick sig korset ter.
Och för hans hand nu stenen vika ger.

CORENTIN (*som förut*).

Och för hans hand nu stenen vika ger.

HOËL.

Då fördoldt i jorden bland den svarta mull
Han finner perlor — juveler och gull.

CORENTIN (*som förut*).

Han finner perlor, juveler och gull.

HOËL.

Fort som sig bör
Nu sitt fynd han bortför!...

(*Corentin härmar honom ironiskt*).

Hit igen han med skatten

Sig beger.

Se'n helt tyst uti natten

Döning sker.

Jemt vi då

Dela må!

BÅDA.

Jemt vi då

Dela må!

Hit igen han med skatten

Sig beger etc. . . .

(Hoël vill gå. Corentin hejdar honom.)

CORENTIN.

Det är sagdt! Må nu försöket lyckas . . .

Men ett ord? . . .

HOËL.

Nå, säg hvad du vill! . . .

CORENTIN.

När timman höres slå,

Säg hvem utaf oss två

Skall i klyftan stiga ner?

HOËL.

Denna ära jag åt dig beskär.

CORENTIN.

Jaså — jag högst förbunden är!

Men hvem utaf oss två

Skall först vid skatten röra!

HOËL.

Du, du — Det skall du också få!

CORENTIN.

Hvem? Jag! — Jag skulle sådant göra?

Nej — ack nej, det går aldrig an.

HOËL.

Denna fröjd är ju stor försann.

CORENTIN.

Derför bör den blott er tillhöra;

Ni till sådant värf är rätta man.

HOËL.

Men jag för dig ej hinder ser . . .

CORENTIN.

Jag äran afstå bör åt er!

HOËL.

Åt mig?

CORENTIN.

Åt er!...

HOËL (*afsides*).

Den slyngeln förvisst
Har sett i mitt spel.

CORENTIN (*afsides*).

Jag tror att min list
Har gissat hans spel.

HOËL (*afsides*)

Hvad misstro har här
Med honom fått makt?

CORENTIN (*afsides*).

Mig sången ju lär
Att ta mig i akt.

B å d a.

HOËL (*afsides*).

Han märker min snara,
Tycks frukta en fara
Och tror mig ej mer!...

CORENTIN (*afsides*).

Jag märker hans snara,
I minspelet bara
Hans afsigt jag ser.

HOËL (*högt*).

Hvad är det för griller som anfakta dig?

CORENTIN (*med bitterhet*),

Ni vill då att det skall bli slut med mig?...

HOËL.

Hur så!

CORENTIN (*med utbrytande vrede*).Ty öfver skatten der
Förbannelse ju hvila lär!...

HOËL.

Än se'n?

CORENTIN.

Tro ej mitt minne är ibland de svaga!
Jag har ej glömt att den, som först vid skatten rör,
Åt döden såld, snart maskarne tillhör!HOËL (*skrattande*).Ha, ha, ha, ha! Så dum du är,
Du tror på denna gamla saga.

CORENTIN.

Jag tror på den förutan prut,
Ja — utan minsta prut! —
Ni kan ju ni gå sjelf förut!? —

HOËL.

Jag följer dig!

CORENTIN.

Nej, nej! Visst ej!

HOËL.

Först går du!

CORENTIN.

— Först går ni!

HOËL.

Se'n går jag.

CORENTIN.

Se'n går jag!

BEGGE.

Sist går jag!

(Ensemble da capo)

HOËL.

Så följ mig, din kruka!

CORENTIN.

Mitt vett vill jag bruka.

HOËL.

Månn' maran dig plågar?

CORENTIN.

Jag kuppen ej vågar.

HOËL.

Om med mig du går,
Du rikedom får.

CORENTIN.

Om med er jag går,
Mig olyckan slår!

HOËL. Jag försäkrar dig att det är alldeles likgiltigt hvem som först rör vid skatten.

CORENTIN. Hvarför vill ni då att jag skall göra't för än ni?

HOËL. Emedan jag bär på mig en signad amulett som skulle kunna motverka trolldomen.

CORENTIN. Nej men hvad det faller sig märkvärdigt! Jag har till och med två såd'na tingestar, jag!

HOËL. Se så! Vi ha bara några få ögonblick på oss! — Besluta dig!

CORENTIN. Det har jag redan gjort. Man dör inte mer än en gång — och jag känner ingen lust alls efter den der skatten, när det är för det priset, som ...

HOËL. Akta dig att trotsa mig!

CORENTIN. Hvad skulle ni då göra?

HOËL. Jag skulle släpa dig dit med våld och tvinga dina händer att röra vid den! ...

CORENTIN. Rör er inte ur fläcken, säger jag! Jag är visserligen lättskrämd — men när jag blir

alltför mycket rädd, så känner jag mig i stånd att göra hvad som helst. (*Ett ögonblicks paus*)

DINORAH (*i kulissen*).

"Den hvars djerfva hand först vid guldet rör
Inom året dör!"

HOËL. Hvad är det?

CORENTIN. Vi ä' räddade! Kors att jag inte kom att tänka på det förut! Men — godt — hon kan lika gerna släppa till ringarne som jag.

HOËL. Om hvem talar du?

CORENTIN. Om fjollan som var här nyss, vet jag! Hon, som jag tog för ängsfrun! (*Dinorah synes*) Se der! Der ä' hon! (*Dinorah lutar sig öfver kanten af bergsklyftan för att plocka några vilda örter*)

HOËL. Hvad ämnar du göra?

CORENTIN. Om ni vill så kan hon bli den första som rör vid skatten.

HOËL. En qvinna! Hvilken läghet!

CORENTIN. Sää! Än jag då? — Ni menar då att jag inte är likaså god som hon, hvad? (*Man hör midnatisklockans slag i fjerran*) Hör — hör!

HOËL. Tolf! Klockan slår tolf! (*Klockan fortfar ända till trions början*)

CORENTIN. Det står er fritt att afstå från skatten, men det säger jag er att jag inte vill afstå ifrån den, jag!...

HOËL. Hvert går du?...

CORENTIN (*pekar på Dinorah*). För att språka henne an.

HOËL. Och hur vet du att det inte är ett afgrundens bländverk?

CORENTIN. Nu tror jag att det är ni som börjar bli rädd? I så fall låt mig hållas bara! Jag tar alltsammans på mig ensam.

HOËL. Är det en skuggbild blott? Eller är det verkligen en kvinna? (*Han håller sig på afstånd. — Corentin närmar sig Dinorah som satt sig på en sten för att binda ihop sin bukett*)

Åttonde scenen.

DE FÖRRE. DINORAH.

Trio.

CORENTIN (*till Hoël*).

Var nu tyst!

HOËL.

Att offra henne! Det är fegt.

CORENTIN.

Så var tyst! (*till Dinorah*) Holla! hör hit min sköna! Hör hit och gif nu akt!

DINORAH.

Ha! Hvem ropar? Hvad vill ni mig?

CORENTIN (*tar henne vid handen och drar henne till sig*).

Kom, var ej rädd! Att dig förnöja Med smyckens glans jag skall din fågring höja!

DINORAH.

Smyckens glans? Åt mig? — Det fåfångt är. Han ju älskar mig mera så här!

CORENTIN.

Hvem?

DINORAH.

Min hjertevän!

CORENTIN (*skrattande*).

Ha, ha, ha! -- En hjertevän!

DINORAH.

Min älskling, som jag väntar här.

Aflatsfesten.

(*förändrar ton och tankegång*)

"Du lilla sparf, se nu är dag.
På grönan qvist slå dina slag!
Kom följ min flygt på luftig färd,
Oss tillhör rymdens hela värld!"

CORENTIN.

Nej hör mig!

DINORAH.

Så säg!

CORENTIN.

Förstår du ej?

Du detta ställe ser — der! Så se då!

(*för sig*)

Hon hör mig ej! (*högt*) Så hör då — gif svar!
Vill du ej ha den skatt som gömmes der?

DINORAH (*fortfar med sin sång*).

"Kom följ min flygt på luftig färd!
Oss tillhör rymdens hela värld!"

Ja!

HOËL (*närmar sig*).

Denna röst! — Ja, det är den arma
Som förr af mig blef öfvergifven!

(*tar upp trollstafven*)

Men nej! Mig Tonyk har ju förutsagt:
"Om du ser din faders bleknade hamn,
Eller hör din moder ropa ditt namn,
Om din käreasta sträcker dig sin famn,
Är det blott en syn, som dig gäckar och bedrar
Ja, ett bländverk blott, som hän på nattens vingar far!"

(*Aflägsnar sig och blifver stående orörlig i mörkret,
lutad emot en klippa*)

CORENTIN (*till Dinorah*).

Välan! I denne dæld du ensam dig begifver
Och på ett stenblock der ett sken du fladdra ser.

HOËL (*otåligt*).

Nå väl!?

CORENTIN (*till Hoël*).

Tyst! Aflägsna er!

(*till Dinorah*)

Vid denna sten du rör och straxt den vika ger
Och af en gyllne skatt ditt öga bländadt blifver.

HOËL (*som förut*).

Hur går det?

CORENTIN (*till Hoël*).

Tyst! Stör mig ej!

(*till Dinorah*)

Denna skatt till oss du bär
Se'n mellan oss vi dela här!
Nåväl! — Vill du svara!

DINORAH (*utan att fästa uppmärksamhet vid Corentin; hon kastar sin bukett ifrån sig*).

”Liten fogel ostörd sitter
I den täta lindens topp,
Ljudet af hans muntra qvitter
Stiger emot himlen opp!
Lätt han gungar uppå qvist,
Af sin frihet gläds förvisst!
Och zefirer uti ring
Dansa honom rundtomkring!”

HOËL (*för sig*).

Denna röst! — Men nej!
Blott en syn som mig gäckar förvisst!
O afgrundsrost var tyst — försvinn!

DINORAH (*med sorgsen ton*).

O farväl, du korta vår,
Kärleksfröjd som snart förgår.

HOËL (*svänger trollstafven*).

Viken undan gastar alla
Som för skatten hålla vakt,
Jag vill den ur djupet kalla
Nu med trolldomsordets makt.
Midnattsklockan slår allre'n
Korset flamar klart från sten.
Nu det guld det mig tillhör
Som mig rik och mächtig gör.

CORENTIN (*till Dinorah*).

Medan mörkret än sig breder
Öfver berg och dalar all,
Du i klyftan stiger neder;
Skatten der du finna skall.
Guld och perlor skall du få
Och juveler likaså!

(*afsides*)

Men hon hör ju inte på

(*högt*)

Allt blir ditt hvad du begär.

(*afsides*)

Nej det rakt förgäfves är.

DINORAH (*utan att höra Corentin*).

Liten fogel ostörd sitter
I den täta lindens topp etc.

(*Stormen utbryter med våldsamhet*)

CORENTIN.

Storm och åska börja rasa
Ack! jag skälfrer starkt af fasa!
Jag om skatten är ej mån;
O vore jag långt härifrån!

HOËL.

Blixtar ljunga, stormar rasa,
Rundtomkring är skräck och fasa;

Dock — mer högt än stormens röst
Talar modet i mitt bröst!

DINORAH.

O hvad fröjd när blixtar ljunga!
Bergens gaster lustigt sjunga:
"Ve den man som blott på iek
Sina eder trolöst svek!"

*(Hon rycker af sig sitt halsband. En blixt upp-
lyser hastigt hela scenen. Man ser geten hoppa bland
klipporna i fonden. Hon springer derefter öfver
spången och försvinner)*

HOËL.

O min Gud! Hvad ser jag — det är geten!

DINORAH *(blir varse geten)*.

Bellah kom! — Jag dig ser! —
Du till sist förblef mig trogen!
Kom min älskling, kom min lilla!
Snart — snart skall mitt bröllop stå!

*(Kastar sitt halsband till Hoëls fötter och närmar
sig hastigt spången)*

CORENTIN *(för sig)*.

O hvad ångst, o hvad nöd!
Snart af skräck är jag död.
Härifrån vill jag skynda min väg.

(till Hoël)

Nu godnatt
Behåll er skatt!

HOËL.

Ja — det är geten!
Det är den som skall visa oss väg.
Kom — kom! Tveka ej!
Till hålvägen skyndom med brådskande steg.
(blir varse Dinorahs halsband som han upptager)

Hennes halsband — min Gud!

(ropar till henne)

Det är hon! Stig ned — stig ned!

(till Corentin)

Nu följom hennes steg! — Följ med!

(Vill draga Corentin med sig, men denne gör motstånd. I detta ögonblick har Dinorah kommit upp på spången för att förfölja sin flyende get. En blick krossar spången; Dinorah ger till ett anskri och faller ned i djupet. Fördämningen står ej längre emot det påträngande vattnet som bryter slussarne och forsande störtar ned i hålvägen. Hoël stöter våldsamt Corentin åt sidan och springer efter Dinorah.)

HOËL (högt ropande).

Dinorah! O ve! ve!

(synes ett ögonblick vid klyftan der han straxt försvinner)

Ridån faller.

Tredje Akten.

Morgon.

(Ett landskap i soluppgången.)

Första scenen.

EN JÄGARE. EN SKÖRDEMAN. TVÄNNE SMÅ HERDAR.

JÄGAREN *(på en klippa; ser om
hans följeslagare närma sig).*

Må högt signalen skalla!

(blåser i hornet för att kalla de öfriga)

Till jagten vänner hitåt!

Flinkt vi anfalla

Vildbråden alla,

Hvar de söka sin stråt.

(Blåser i hornet. Man hör svar på afstånd)

(Talar) Kamraterna svara på signalen. Godt!
De äro på sin post! *(Med gladt föredrag)*

Nyss dagen är väckt;

Af vestan en flägt

Skingrar moln och dimma;

Och blommorna små

Så daggdränkta stå

I den arla morgontimma

Ängar, berg och dal,

Foglars tusental,

Till nyfödt lif tycks vakna.
 Nu öfver snår, kullar och fält
 Skyndom oss snällt.
 Byte i dag må vi ej sakna! —
 Nyss dagen är väckt, etc.

(signalerar åt sina följeslagare)

Till jagten kamrater, hitåt!

(Aflägsnar sig. Skördemannen synes med län på axeln)

SKÖRDEMANNEN.

Ut på fälten, skördemän!
 Skyndom — nu är höst igen.
 Till skörd står säden redan mogen.
 Reden golfvet nu på logen,
 Förom in de rika tegars skatt! —
 Nu till mitt arbete vandrar jag trogen
 Och slipar min län så glädt.

(slipar län under sången)

Flickor kära,
 Sväng er skära!
 Skördeman,
 Grip verket an!
 Sedan festen firas må;
 Lustigt klingar sången då!

(Två små herdar synas i fonden)

HERDARNE.

Vi drifva bock och get
 I marken ut på bet.
 Plock, plock! De ifrigt gnaga
 Och genom snåren draga
 Till fjerran kullar grå,
 Der ljung och timjan stå.
 Plocka på, plocka på, mina getter små!

(De sätta sig på en bergsklint)

I skydd af linden, der
 Glädtigt sparfvarna gunga,
 För min hjertans kär
 Jag min visa vill sjunga.
 Vi drifva bock och get
 I skogen ut på bet etc.

(Skördemannen och jägaren synas åter)

JÄGAREN (till skördemannen).

God dag, god vän!

SKÖRDEMANNEN.

God dag, Jeannick!

HERDARNE (till de begge andre).

God dag, godt folk!

JÄGAREN (till skördemannen).

Ni allt på benen är.

SKÖRDEMANNEN.

Re'n hvässad är min lia.

EN AF HERDARNE.

Våra getter börjat beta re'n.

JÄGAREN.

Förr'n natten inbröt drog jag ut på jagt.

SKÖRDEMANNEN.

Hu, hvilken natt!...

JÄGAREN.

Det sägs till och med att blixten krossat
 Den spång som bort till djefvuldalen för.

SKÖRDEMANNEN.

Och jemmerrop man midt i natten hörde!

EN AF HERDARNE.

Allt ifrån qväll till ljusan dag
 Mig sömnens vallmostaf berörde.

SKÖRDEMANNEN.

Morgonens flägtar dock molnen bortförde
Och på nytt så herrlig dagen ler.

JÄGAREN (*räcker honom handen*).

Ja, alla vid godt mod vi träffas här igen.

ALLA.

Åter solen strålar klar från himmelen.

JÄGAREN.

Våra hjertan i bön må nu fromt sig förena!

Pater noster.

ALLA.

Hör oss allmakts Fader

Du som styr i himlen och på jorden

Hör oss milde Fader!

Du som jordens frukt till näring oss bereder
Sänd din nådes ljus uti vårt hjerta neder.

Hör oss milde Fader!

Led du oss så

Att den väg vi gå

Städs din himmel nalkas må!

Hör oss allmakts Fader etc.

(*De aflägsna sig åt skiljda håll. Corentin kommer inspringande*)

Andra scenen.

CORENTIN (*ensam; han inkommer alldeles andfådd och nedsjunker på en sten*). Uff! Jag står inte ut längre! Nu har jag sprungit i två timmar utan att våga vända mig om. Jag tyckte att alla afgrundens andar förföljde mig i hack och häl. Hvilken ryslig natt! Trollstafven, gästarna, ängsfrun, hvita geten, fjollan och blixtarne — allting går rundt omkring i hufvudet på mig så att jag kan bli alldeles tokig. Jag vet inte mera hvad jag säger — vet inte hvad jag tänker — vet inte hvad jag gör. Jag är som om jag vore dränkt — eller krossad af blixten. Jag

hänger bestämdt inte riktigt ihop. Mitt hår måtte lukta svafvel! — Nej, nu ä' de rakt slut! Jag vill aldrig mer höra talas om några skatter — jag vill inte en gång ha min onkels gamla silfverslantar. Jag vänder om till min by igen. Jag vill sofva lugnt om nätterna och vara en hederlig karl.

HOËL (*i kulissen*). Corentin, Corentin!

CORENTIN. Hvad är det? Hvem der? (*blir varse den inträdande Hoël som bär Dinorah i sina armar*)
(*rythmiskt deklamerande*)

Hvad nu! — Ni lefver än?

Tredje scenen.

CORENTIN. HOËL. DINORAH.

HOËL.

Fort hjälp mig du

Att henne lägga här på stenen!

(*De lägga Dinorah på en sten eller upphöjning af marken. Hennes ögon äro slutna. Hon är helt och hållet insvept i sin nedsmutsade och sönderrifna kappa*)

CORENTIN.

Hvad under har från döden räddat er?

HOËL.

Ett träd som i sitt fall hon lyckats gripa —

Jag hann att ila fram till hjälp

Förr'n strömmen förde bort sitt rof! —

Se hur förbleknad! — Kall är hennes hand! —

Kanhända lifvet redan flyktat! —

Ack! Om hon dör är skulden endast vår.

CORENTIN. Men hvem kunde förutse att spången skulle krossas af blixten?

HOËL (*med förtviflan*). Men du vet då inte hvem hon är? Det är Dinorah — min trolofvade!

CORENTIN. Åh, hvad säger ni?

HOËL. Hvar skall jag finna hjälp? — Hvad skall jag göra?

CORENTIN. Om jag skulle springa öfver till förpaktargården?

HOËL. Ja, spring! Skynda!

CORENTIN (*med deltagande*). Stackars flicka! När jag tänker på att hon gått i mitt ställe och att olyckan kunnat hända mig...

HOËL. Skynda dig!

CORENTIN. Det är i dag aflatsfestens dag! Den gode Guden kan icke tillstämja att hon dör!

(*Springer hastigt ut*)

Fjerde scenen.

HOËL. DINORAH.

HOËL. Det var just här för ett år sedan som vi sökte ett skydd emot stormen! — Hon kastade sig gråtande i mina armar och nu — förstelnad — död!

Romans.

1.

Den bittra tår jag gråter
Ack, det är ångrens blott!
Ditt öga öppna åter,
Förlåt, förlåt mitt brott!
Min pligtförgättna yra
Kan du väl glömma den?
Dö ej från mig du dyra,
O kom till lif igen!

2.

Du skatt, hvares gyllne fågning
Väckt längtan i min själ
Du falska drömmars hägning
Tag evigt mitt farväl!

(*till Dinorah*)

O låt min bön dig röra
 Le åter mot din vän,
 Låt mig din stämma höra
 O kom till lif igen!

(*Betraktar Dinorah med oro. Hon uppvaknar småningom ur sin svimning och ser sig omkring*) O, min Gud! Hennes ögon öppna sig! Hon andas! Dinorah! Men hennes blick dröjer icke vid mig. Hon känner då icke igen mig! Ah, olycklige! Jag glömde att hon är svagsint!

DINORAH (*efter ett ögonblicks tystnad*). Hoël!

HOËL. Hon ropar mitt namn!

DINORAH (*stiger upp*). Min dyre vän! Nu är det tid att gå! Ej sannt? — Jag är redo!

HOËL. Hvad säger hön?

DINORAH. Vänta! Min bukett! Brudbuketten! Hvar har jag då gjort af den?

HOËL. O min gud!

DINORAH. Hur är det med dig? Hvarför bleknar du?

HOËL. Jag?

DINORAH. Du vänder bort ditt ansigte?

HOËL. Ack, Dinorah!

DINORAH. Ah, jag mins det nu! — Det var en förfärlig dröm!

Final.

HOËL (*afsides*).

En dröm, en dröm! O hvilket hopp mig dårar?
 Ingif mig mod, o gud! Låt henne tro att allt
 Var blott en dröm, en snart försvunnen dröm!

(*till Dinorah*)

Ja, du det sagt — en gruffig dröm
 Injagat skräck uti din själ!

DINORAH.

Hvar äro vi — och säg hvarthän du har mig fört?

HOËL.

Se! — Du trakten känner väl!
 Det var ju här på detta stället
 Som jag dig evig trohet svor.

DINORAH (*upprepar hans ord*).

Som jag dig evig trohet svor.

HOËL.

Se der det åldriga kapellet
 Der from och helig andakt bor!

DINORAH (*som förut*).

Der from och helig andakt bor!

HOËL.

Dit vi i dagens gryning gått
 Att i en stilla bön nedfalla
 Och der den Högstes namn åkalla.

DINORAH (*som förut*).

Och der den Högstes namn åkalla.
 (*söker att samla sina minnen*)
 Hvad? Gingo vi — denna dag? —

HOËL.

Se öfver dal'n morgonen ler.
 Der våra hjordar beta du ser!

(*Dinorah upprepar hans ord och ser sig med förundran omkring*)

DINORAH.

Dock det var nyss en fasans natt —
 Och nu med ens — hur ljust, hur gladt?

HOËL.

Ja en storm öfver oss bröt fram med raseri,
 Och du utan sans till jorden sjönk med fasans skri,
 Då jag dig drog intill min famn!
 Men nu den vilda storm har rasat ut och tystnat.

DINORAH (*för handen till sin panna*).

O min gud, jag har då drömt alltsammans?

HOËL.

Ja, allt var blott en dröm!

DINORAH.

Dock! Hvad säger du? Jag såg det, ja jag såg det!
 Blixtrars hemska sken sig spred utöfver himlen
 Mitt fädernehem såg jag uppgå i lågor!

HOËL (*pekar utåt*).

Der lunden skugga ger
 Du bort i fjerran ser
 Ett tak af halm beskydda
 En enkel landtlig hydda.
 Det är ditt hem — och ur det blå
 Morgonsolens glans strålar skönt derpå.

DINORAH.

Är det mitt hem?

HOËL.

Ja — ditt hem?

DINORAH.

Är det sannt?

HOËL.

Du ser det väl.

DINORAH (*glad*).

O min gud — jag har då drömt alltsammans!

HOËL.

Dyra vän! Allt var en sorglig dröm.

DINORAH.

Ack, hvilken fröjd! Allt var en sorglig dröm.

(med stigande enthusiasm)

Ja ja! Uppvaknad är jag vorden,
 Ty drömmen nu har flytt — jag fattar allt.

Tillsammans.

Ja, här är det stället
 Der min ed du fick
 Och der står kapellet,
 Dit till bön jag gick.
 Er, svala lunder
 Med fröjd jag ser,
 Hvad sälla stunder
 Jag njöt bland er!

Må sorgen vika!
 Han skall ej svika;
 Hans tro jag har
 För evigt kvar.
 Min sol ej mera skymmes
 Jag är så glad, så nöjd
 I mitt hjerta rymmes
 Endast salig fröjd!

HOËL.

Ja, här är det stället
 Der min ed du fick,
 Och der står kapellet,
 Dit till bön du gick!
 Gif mig din hand!
 I svala lunder,
 Hvad sälla stunder
 Vi njöto städs bland er.
 Må sorgen vika!
 Jag skall ej svika.
 Min tro du har
 För evigt kvar!
 Ej din sol mer skymmes,
 Var nu glad och nöjd!
 Hvad salig fröjd, hvad salig fröjd!

HOËL.

Du dig påminner allt igen?
 Der är kapellet. —

DINORAH.

Se här min hand.

HOËL.

Er svala lunder
 Med fröjd jag ser
 Hvad sälla stunder. —

DINORAH (*infaller*).

Jag njöt bland er!
 Likväl — jag minnes nu —
 Våra vänner ock omgäfvö oss.

lig
 Hel
 dale

Hor
 rör

till
 fal
 och
 som

HOËL (*för sig*).
O gud! —

DINORAH (*erinnrar sig*).
Denna fest — och helga sången,
Som lik en susning än
Jag tycker mig ibland förnimma? —

HOËL (*afsides*).
Ve mig!

DINORAH.
Nu hör jag den ej mer.
Så här den ljud:
(*försöker att påminna sig sången*)
Hell dig, Maria!

(*upprepar dessa ord flera gånger och synes otålig öfver att hon icke kan komma ihåg fortsättningen. Helt hastigt höres på långt afstånd i nedre delen af dalen följande chör:*)

CHÖR.
Hell dig, Maria! O helga moder!
Dig madonna vare ära!
Blif med din nåd oss när!
Af ängens blommor så ringa
Med fromma hjertan vi bringa
Dig offret här!

(*Dinorah synes slagen af förvåning och glädje. Hon faller på knä med uttryk af den högsta sinnens rörelse och deltager i sången*)

DINORAH (*på samna gång som chören*).
Helga madonna! Dig vare lof!
Nådigt hör min bön!

(*Corentin synes i fonden. Hoël skyndar honom till mötes, talar sakta med honom, pekande på den knäfallande Dinorah. Bondfolk inkomma från alla sidor och omgifva Hoël, som synes förklara för dem hvad som tilldragit sig*)

Femte scenen.

DINORAH. HOËL. CORENTIN. BONDFOLK

*(i högtidsdräkter).*DINORAH *(skyndar fram emot
bondflickorna, som hon känner igen).*Yvonne! Margaridd — och Anna!
Hvad? Ser jag rätt? — Det är då ni?

FLICKORNA.

Hvi är din blick så frågande?

(En klockringning höres).

DINORAH.

Denna klocka?

CHÖREN.

Klockans ljud oss kallar till morgonbön.

*(till Dinorah)*Dig randas af sällhet en morgon så skön,
Ty förrän dagen är förbi
Hoël din make skall bli.

DINORAH.

Är det sant? —

(kastar sig i Hoëls famn)

Ack, dyre vän!

Jag drömde då att du mig svek.

CHÖREN *(skämtsamt)*

Ja, det var blott drömmens lek.

DINORAH.

Ack, min Hoël! Det var då blott en sorglig dröm!

ALLA.

Ja blott en sorglig dröm!

DINORAH (*återfaller i sina dunkla
erinringar; till Hoël*).

Dock, under blomstertak vi gingo båda två
De frommas hela skara följde oss;

(*pekar på de andra flickorna*)

Jag, liksom alla, bar en invigd qvist.

(*Processionsmarschen börjar. Hoël pekar för Dinorah på den inträdande processionen som kommer på afstånd. Alla falla på knä. I spetsen för cortégen gå några säckpipsblåsare, sedan banéren och den invigda grenen. I fonden synes vidare en baldakin af blommor och löf, prydd med sidenband och små vimp-lar. Den uppbäres af fyra vitklädda flickor. Framför densamma barn, som strö blommor på vägen. En ung flicka närmar sig Dinorah och ger henne en bux-bomsvqvist. En annan fäster vid hennes hår en slöja och sätter brudbuketten i hennes skärp.*)

HOËL.

Se — baldakinen der

Du blomstersmyckad röjer!

Se — det baneret är

Som framför den sig höjer!

Tackom Herran, som nådig var,

Som hemska drömmen nu förjagat har

Och öfver oss sträckt ut sin hand!

Pris vare gud till evig tid

Och oss en salig frid!

ALLA (*knäfalla*).

Pris vare Gud!

CORENTIN (*sakta till Hoël*).

An eder skatt — hvar blef den af?

HOËL (*sakta till Corentin, i det
han pekar på Dinorah*).

Min skatt i hennes hjerta göms! —

ALLMÄN CHÖR.

Hell dig, Maria! O helga moder!

Dig madonna vare ära!

Blif med din nåd oss när!
Af ängens blommor så ringa
Med fromma hjertan vi bringa
Dig offret här! --

(Processionen ordnar sig ånyo med Hoël och Dinorah under baldakinen i spetsen. Bondfolket följer den. Man ser tåget i en lång rad beträda de gångstigar som leda till kapellet. Klipporna i fonden falla undan och man ser på afstånd kapellet omgifvet af knäfallande folk. Ett starkt solsken belyser denna sista tablå. Ridån faller.)

SLUT.

Es sind hiermit folgende für die...

(Inhalt)

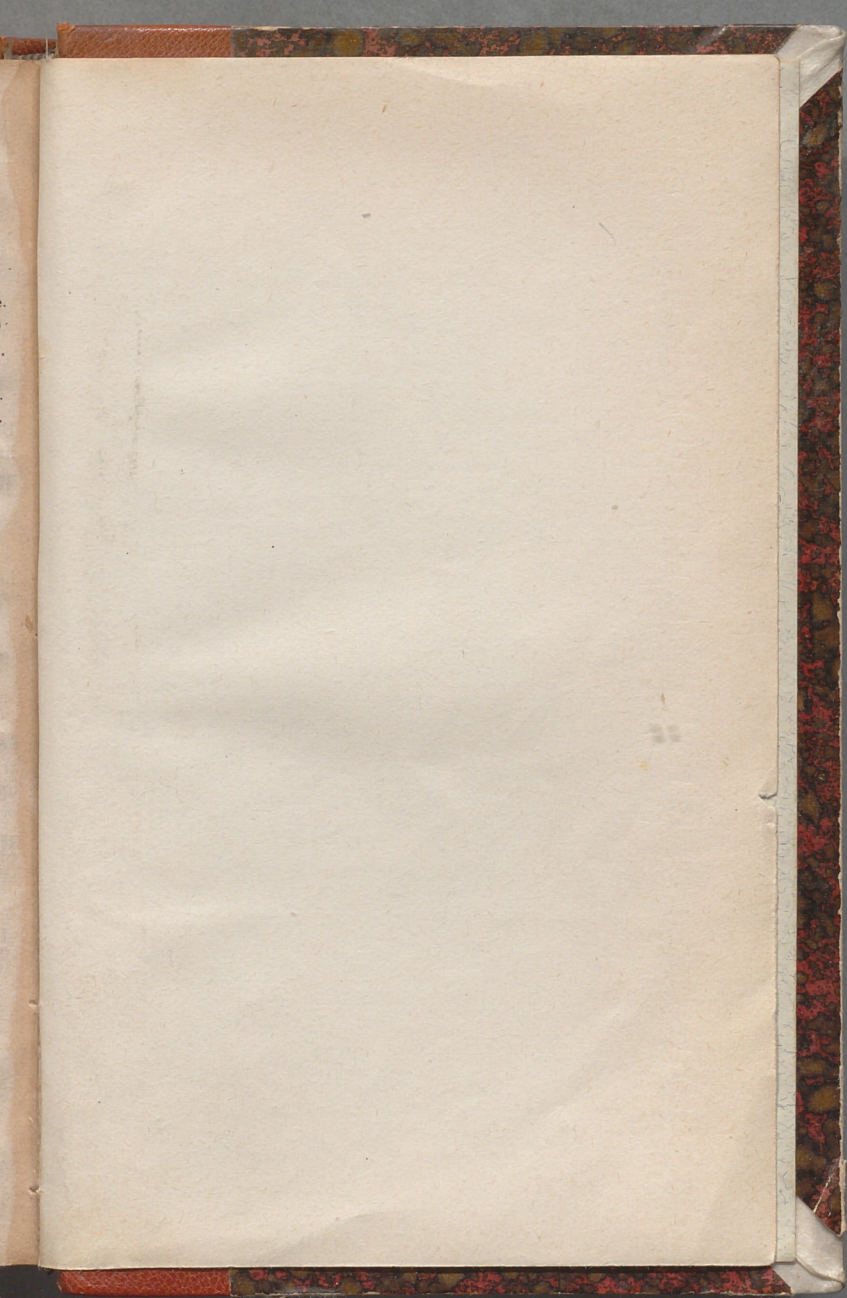
1	1	1	1
2	2	2	2
3	3	3	3
4	4	4	4
5	5	5	5
6	6	6	6
7	7	7	7
8	8	8	8
9	9	9	9
10	10	10	10
11	11	11	11
12	12	12	12
13	13	13	13
14	14	14	14
15	15	15	15
16	16	16	16
17	17	17	17
18	18	18	18
19	19	19	19
20	20	20	20
21	21	21	21
22	22	22	22
23	23	23	23
24	24	24	24
25	25	25	25
26	26	26	26
27	27	27	27
28	28	28	28
29	29	29	29
30	30	30	30
31	31	31	31
32	32	32	32
33	33	33	33
34	34	34	34
35	35	35	35
36	36	36	36
37	37	37	37
38	38	38	38
39	39	39	39
40	40	40	40
41	41	41	41
42	42	42	42
43	43	43	43
44	44	44	44
45	45	45	45
46	46	46	46
47	47	47	47
48	48	48	48
49	49	49	49
50	50	50	50
51	51	51	51
52	52	52	52
53	53	53	53
54	54	54	54
55	55	55	55
56	56	56	56
57	57	57	57
58	58	58	58
59	59	59	59
60	60	60	60

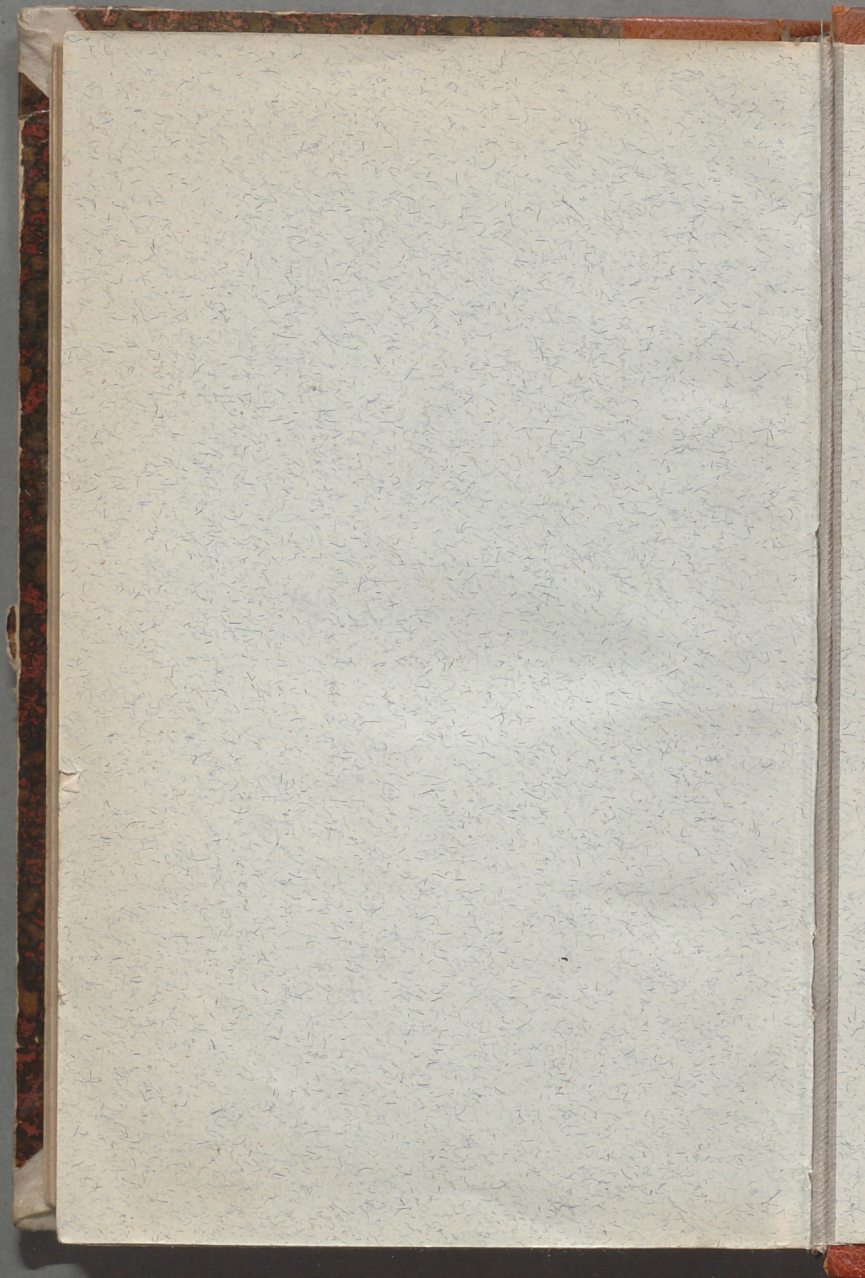
Opera-Repertoire.

På ALB. BONNIERS förlag har utkommit följande

Operatexter:

N:o.	Öre.	N:o.	Öre.
1. <i>Martha</i> , Flotow	75.	31. <i>Ernani</i> , Verdi	50.
2. <i>Tartaglia</i> , Dannström	75.	32. <i>Fidelio</i> , Beethoven	50.
3. <i>Eden</i> , Mercadante	75.	33. <i>Flykten ur Seraljen</i> , Mozart	50.
4. <i>Storfurstinnan</i> , Flotow	75.	34. <i>Lucie</i> , Donizetti	50.
5. <i>Profeten</i> , Meyerbeer	75.	35. <i>Judinnan</i> , Halévy	50.
6. <i>Lucrezia Borgia</i> , Donizetti	50.	36. <i>Riddar Blåskägg</i> , Offenbach	60.
7. <i>Nürnbergerdockan</i> , Adam	50.	37. <i>Hertig Magnus och Sjöjungfrun</i> , Ivar Hallström	50.
8. <i>Den Döfve</i> , Adam	50.	38. <i>Afrikanskan</i> , Meyerbeer	75.
9. <i>Trollflöjten</i> , Mozart	50.	39. <i>Fra Diavolo</i> , Auber	50.
10. <i>Don Juan</i> , Mozart	75.	40. <i>Storhertiginnan af Gêrolstein</i> , Offenbach	60.
11. <i>Wilhelm Tell</i> , Rossini	50.	41. <i>Den Vilsförda</i> (La Traviata), Verdi	50.
12. <i>Joseph</i> , Mehul	25.	42. <i>Romeo och Julia</i> , Gounod	50.
13. <i>Kung Carls Jagt</i> , Pacius	25.	43. <i>Pariserlif</i> , Offenbach	50.
14. <i>Muntra Fruarna i Windsor</i> , Nicolai	50.	44. <i>En Maskeradbal</i> , Verdi	25.
15. <i>Friskyttan</i> , Weber	50.	45. <i>Perichole</i> , Offenbach	50.
16. <i>Advokaten Pathelin</i> , J. Foroni	50.	46. <i>Det hemliga Giftermålet</i> , Cimarosa	50.
17. <i>Figaros Bröllop</i> , Mozart	50.	47. <i>Macbeth</i> , Verdi	50.
18. <i>Den stumma från Portici</i> , Auber	50.	48. <i>Postillonerna</i> , Adam	50.
19. <i>Nattlägret i Granada</i> , C. Kreutzer	50.	49. <i>Sömngångerskan</i> , Bellini	50.
20. <i>Rigoletto</i> , G. Verdi	50.	50. <i>Anna Bolena</i> , Donizetti	50.
21. <i>Estrella de Soris</i> , F. Berwald	50.	51. <i>Ambassadrisen</i> , Auber	75.
22. <i>Robert af Normandie</i> , Meyerbeer	50.	52. <i>Sirenen</i> , Auber	75.
23. <i>Faust</i> , Ch. Gounod	75.	53. <i>Den förtrollade katten</i> , Ivar Hallström	50.
24. <i>Brama och Bajaderen</i> , Auber	50.	54. <i>Don Pasquale</i> , Donizetti	50.
25. <i>Hugenotterna</i> , Meyerbeer	50.	55. <i>Lalla Rookh</i> , Fel. David	50.
26. <i>Norma</i> , V. Bellini	50.	56. <i>Alessandro Stradella</i> , Flotow	50.
27. <i>Rienzi</i> , Richard Wagner	50.	57. <i>Aflatsfesten</i> , Meyerbeer	50.
28. <i>Sköna Helena</i> , Offenbach	50.	58. <i>Theblomma</i> , Lecocq	50.
29. <i>Hvita Frun</i> , Boieldieu	50.	59. <i>Frihetsbröderna</i> , Offenbach	60.
30. <i>Drottning Elviras Saga</i> , Thomas	75.		

Kungl. biblioteket, Stockholm

50001

000 068 446

www.books2ebooks.eu